

Warszawa, dnia 10 lutego 2020 r.

Poz. 204

**OBWIESZCZENIE
MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 13 grudnia 2019 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

1. Na podstawie art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 45), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 398 oraz z 2019 r. poz. 55 i 1214),
- 2) ustawą z dnia 6 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o dowodach osobistych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 60 i 934),
- 3) ustawą z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 1214)

oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem 11 grudnia 2019 r.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia tekst jednolity ustawy nie obejmuje:

- 1) odnośnika nr 1 oraz art. 55 ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 398 oraz z 2019 r. poz. 55 i 1214), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek (Dz. Urz. UE L 169 z 30.06.2017, str. 46–127).”

„Art. 55. Ustawa wchodzi w życie z dniem 15 marca 2018 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 7 pkt 2–4, art. 30, art. 44 oraz art. 54, które wchodzi w życie z dniem 9 kwietnia 2018 r.;
- 2) art. 1 pkt 13 w zakresie dodawanego art. 19e ust. 5, art. 1 pkt 14 lit. b w zakresie dodawanego ust. 1g, art. 8, art. 9, art. 10 pkt 1–5, art. 16, art. 17 pkt 2, art. 31, art. 50 oraz art. 51, które wchodzi w życie z dniem 1 października 2018 r.;
- 3) art. 1 pkt 16 i 17, które wchodzi w życie z dniem 1 lutego 2019 r.;
- 4) art. 1 pkt 2, pkt 5 lit. a w zakresie zmienianego pkt 3, pkt 7, 9, 11 i pkt 13 w zakresie dodawanego art. 19d oraz art. 19e ust. 4, art. 3 pkt 12, pkt 13 lit. c i e, pkt 14 w zakresie dodawanego art. 694^{3a}, pkt 15 lit. c i d, pkt 18, art. 7 pkt 1, art. 17 pkt 7 i 8, art. 40 oraz art. 43, które wchodzi w życie z dniem 1 marca 2020 r.;
- 5) art. 1 pkt 18 w zakresie dodawanego art. 21c, pkt 23, pkt 30 w zakresie uchylecia art. 55 i art. 57, art. 3 pkt 19, art. 5, art. 6, art. 19, art. 20, art. 21 pkt 6, art. 25 oraz art. 45, które wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 2020 r.”;

- 2) art. 54 ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o dowodach osobistych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 60 i 934), który stanowi:

„Art. 54. Ustawa wchodzi w życie z dniem 4 marca 2019 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 45 pkt 6, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
 - 2) (uchylony)
 - 3) art. 23 pkt 3, który wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2019 r.;
 - 4) art. 26 pkt 2 oraz art. 45 pkt 1, 2, 4 i 5, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.;
 - 5) art. 9 i art. 40 w zakresie wniosków składanych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, które wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.”;
- 3) odnośników nr 1 i 2 oraz art. 165–167, art. 170 i art. 175 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 1214), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:

- 1) dyrektywę Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991, Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008, str. 5, Dz. Urz. UE L 137 z 24.05.2017, str. 22 oraz Dz. Urz. UE L 191 z 22.07.2017, str. 12);
- 2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. Urz. UE L 96 z 29.03.2014, str. 1).

²⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu:

- 1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażającego art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiającego zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 1);
- 2) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiającego wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015, str. 62, Dz. Urz. UE L 202 z 05.03.2018, str. 56 oraz Dz. Urz. UE L 202 z 28.07.2016, str. 56).”

„Art. 165. Oznaczenie materiałów wybuchowych na zasadach określonych w art. 23a ustawy poprzedniej oraz rejestr jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w art. 29a ustawy poprzedniej, uznaje się za spełniające wymagania określone odpowiednio w art. 62v, art. 62x i art. 62y ustawy zmienianej w art. 145, w brzmieniu nadanym ustawą nową.

Art. 166. 1. Do postępowań w sprawie o nadanie kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego, w którym są wytwarzane materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 62ve ustawy zmienianej w art. 145, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Decyzje ministra właściwego do spraw gospodarki dotyczące nadania kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego wydane na podstawie art. 23a ust. 4 ustawy poprzedniej zachowują moc.

3. Rejestr obiektów produkcyjnych, o którym mowa w art. 23a ust. 5 ustawy poprzedniej, uznaje się za rejestr obiektów produkcyjnych, którym nadano kod oznaczenia obiektu produkcyjnego, o którym mowa w art. 62vb ust. 7 ustawy zmienianej w art. 145, i prowadzi dalej na zasadach w niej określonych.

Art. 167. Do postępowań w sprawie o uzyskanie zgody na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz amunicji, wszczętych na podstawie art. 24 ust. 2 lub art. 37 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy nowej, stosuje się przepisy dotychczasowe.”

„Art. 170. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 9 ust. 4 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 6 ustawy nowej,

- 2) art. 10 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 11 ust. 7 ustawy nowej,
- 3) art. 13 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 17 ust. 10 ustawy nowej,
- 4) art. 19b ust. 2 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 54 ustawy nowej,
- 5) art. 21 ust. 2 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 42 ust. 8 ustawy nowej,
- 6) art. 23a ust. 9 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 62ve ustawy zmienianej w art. 145,
- 7) art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy nowej,
- 8) art. 35d ust. 5 i art. 35k ust. 3 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 82 ustawy nowej,
- 9) art. 18 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 10) art. 27 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą – jednak nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.”

„Art. 175. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów art. 10 ust. 2, art. 17 ust. 2 pkt 2, art. 47 ust. 4 i 5, art. 59 ust. 4 i 5, art. 63 ust. 1 pkt 3, działu IV, art. 143 pkt 3, art. 171 oraz załącznika do ustawy, które wchodzi w życie z dniem 14 grudnia 2019 r.”.

Marszałek Sejmu: *E. Witek*

Załącznik do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 13 grudnia 2019 r. (poz. 204)

USTAWA

z dnia 21 czerwca 2002 r.

o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) zasady wydawania oraz cofania pozwoleń na:
 - a) nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub
 - b) wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ*;
- 2) zasady używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
- 3) zasady przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i kontroli przemieszczania tych materiałów, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych;
- 4) klasyfikację wprowadzanych do obrotu wyrobów pirotechnicznych oraz ograniczenia z niej wynikające;
- 5) obowiązki podmiotów gospodarczych związane z wprowadzaniem do obrotu lub udostępnianiem na rynku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w tym wyrobów pirotechnicznych, a także z wytwarzaniem materiałów wybuchowych metodą *in situ*;
- 6) obowiązki jednostek notyfikowanych związane z przydzielaniem numerów rejestracyjnych identyfikujących wyroby pirotechniczne;
- 7) organy nadzoru rynku prowadzące kontrole i postępowania w sprawach materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz wyrobów pirotechnicznych;
- 8) obowiązek znakowania plastycznych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się do przedsiębiorców i jednostek naukowych, z wyłączeniem jednostek naukowych będących jednostkami organizacyjnymi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej albo Policji.

2. Przepisy ustawy stosuje się także do osób zagranicznych i przedsiębiorców zagranicznych w zakresie przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

3. Przepisów ustawy nie stosuje się do materiałów wybuchowych nabywanych, przechowywanych, przemieszczanych i używanych przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Służbę Ochrony Państwa, Policję, Służbę Więzienną, Straż Graniczną, Służbę Celno-Skarbową oraz przez armie obcych państw przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Przepisów ustawy nie stosuje się do materiałów wybuchowych nabywanych, przechowywanych, przemieszczanych i używanych przez zagranicznych funkcjonariuszy biorących udział we wspólnej operacji, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1802).

5.²⁾ Przepisów ustawy, z wyjątkiem art. 9 ust. 9, nie stosuje się do amunicji.

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. Urz. WE L 121 z 15.05.1993, str. 20, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 12, str. 58, z późn. zm.).

²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 1214), która weszła w życie z dniem 1 sierpnia 2019 r.

Art. 2a. Przepisów rozdziałów 5d–5f nie stosuje się do:

- 1) wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do niehandlowego wykorzystania w realizacji zadań:
 - a) Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, o których mowa w art. 3 ust. 1–2b ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541 i 2020),
 - b) Policji, o których mowa w art. 1 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2019 r. poz. 161, z późn. zm.³⁾),
 - c) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, o których mowa w art. 5 i art. 6 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2018 r. poz. 2387, z późn. zm.⁴⁾),
 - d) Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego, o których mowa w art. 5 i art. 6 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2019 r. poz. 687),
 - e) Centralnego Biura Antykorupcyjnego, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1921 i 2020),
 - f) Służby Ochrony Państwa, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 828, 1091, 1635 i 1726),
 - g) Straży Granicznej, o których mowa w art. 1 ust. 2–2b ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 147, z późn. zm.⁵⁾),
 - h) Krajowej Administracji Skarbowej, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 768, 730, 1520, 1556 i 2200),
 - i) Służby Więziennej, o których mowa w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1427, 1608, 1635 i 2020),
 - j) Państwowej Straży Pożarnej, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1499, 1635, 1726 i 2020);
- 2) wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do niehandlowego wykorzystania przez armie obcych państw przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 23 września 1999 r. o zasadach pobytu wojsk obcych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz zasadach ich przemieszczania się przez to terytorium (Dz. U. z 2018 r. poz. 2110);
- 3) wyposażenia morskiego, o którym mowa w ustawie z dnia 2 grudnia 2016 r. o wyposażeniu morskim (Dz. U. z 2019 r. poz. 955);
- 4) wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do wykorzystania w przemyśle lotniczym;
- 5) kapiszonów przeznaczonych specjalnie do zabawek, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2019 r. poz. 544), dotyczących zasadniczych wymagań dla zabawek.

Art. 2b. 1. W sprawach dotyczących akredytacji, autoryzacji i notyfikacji jednostek notyfikowanych stosuje się przepisy rozdziałów 4 i 5 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

2. W sprawach dotyczących funkcjonowania systemu nadzoru rynku, kontroli i postępowań administracyjnych w systemie nadzoru rynku oraz współpracy między organami nadzoru rynku a organami celnymi stosuje się przepisy rozdziału 7 i art. 96 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Art. 2c. W przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w tym wyrobów pirotechnicznych, spełniających wymagania norm zharmonizowanych lub części norm zharmonizowanych uznaje się, że te materiały i wyroby, spełniają wymagania bezpieczeństwa określone w przepisach wydanych na podstawie art. 2g, objęte tymi normami lub ich częściami.

Art. 2d. 1. Deklaracja zgodności stwierdza, że wykazano spełnienie wymagań określonych w ustawie. Jeżeli zastosowanie ma ustawa i akty unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, sporządza się pojedynczą deklarację zgodności zawierającą wszystkie informacje konieczne do zidentyfikowania aktów unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, do którego deklaracja się odnosi, wraz ze wskazaniem miejsc ich publikacji.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 125, 1091, 1556, 1608, 1635, 1726 i 2020.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2245 i 2399 oraz z 2019 r. poz. 53, 125, 1091 i 1726.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 125, 235, 1091, 1608, 1635, 1726 i 2020.

2. Deklarację zgodności tłumaczy na język polski podmiot gospodarczy, który wprowadził do obrotu lub udostępnił na polskim rynku materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego lub wyrób pirotechniczny, jeżeli została ona sporządzona w innym języku.

3. Deklaracja zgodności musi być zgodna z aktualnym stanem prawnym i faktycznym.

4. Przez sporządzenie i podpisanie deklaracji zgodności producent przyjmuje na siebie odpowiedzialność za zgodność materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami ustawy.

Art. 2e. 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w tym wyroby pirotechniczne, wprowadzane do obrotu lub udostępniane na rynku powinny spełniać wymagania ustawy.

2. Domniemywa się, że materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, w tym wyrób pirotechniczny, na którym umieszczono oznakowanie CE i dla którego sporządzono dokumentację potwierdzającą spełnienie wymagań, jest zgodny z wymaganiami ustawy.

Art. 2f. 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w tym wyroby pirotechniczne, poddaje się ocenie zgodności.

2. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych, poddaje się, w zależności od potrzeb, jednej z następujących procedur oceny zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 2g ust. 1:

- 1) badanie typu UE (moduł B) oraz, w zależności od wyboru producenta, jeden z następujących modułów:
 - a) zgodność z typem w oparciu o wewnętrzną kontrolę produkcji oraz nadzorowaną kontrolę wyrobów w losowych odstępach czasu (moduł C2),
 - b) zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości procesu produkcji (moduł D),
 - c) zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości wyrobu (moduł E),
 - d) zgodność z typem w oparciu o weryfikację wyrobu (moduł F);

2) zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową (moduł G).

3. Wyroby pirotechniczne poddaje się, w zależności od potrzeb, jednej z następujących procedur oceny zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 2g ust. 2:

- 1) badanie typu UE (moduł B) oraz, w zależności od wyboru producenta, jeden z następujących modułów:
 - a) zgodność z typem w oparciu o wewnętrzną kontrolę produkcji oraz nadzorowaną kontrolę wyrobów w losowych odstępach czasu (moduł C2),
 - b) zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości procesu produkcji (moduł D),
 - c) zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości wyrobu (moduł E);
- 2) zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową (moduł G);
- 3) zgodność oparta na pełnym zapewnieniu jakości (moduł H) w zakresie dotyczącym wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F4.

Art. 2g. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, w odniesieniu do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego:

- 1) wymagania bezpieczeństwa dotyczące projektowania i wytwarzania tych materiałów,
- 2) procedury oceny zgodności tych materiałów z zastosowaniem modułów w tych procedurach,
- 3) zakres dokumentacji technicznej tych materiałów,
- 4) elementy deklaracji zgodności dla tych materiałów

– uwzględniając w szczególności rodzaj i stopień zagrożeń stwarzanych przez te materiały, potrzebę zapewnienia identyfikacji i identyfikowalności tych materiałów oraz potrzebę zapewnienia użytkownikom tych materiałów informacji niezbędnych dla ich bezpiecznego użytkowania.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, w odniesieniu do wyrobów pirotechnicznych:

- 1) wymagania bezpieczeństwa dotyczące projektowania i wytwarzania tych wyrobów,
- 2) procedury oceny zgodności tych wyrobów z zastosowaniem modułów w tych procedurach,
- 3) zakres dokumentacji technicznej tych wyrobów,
- 4) wymagania dla etykiet umieszczanych na tych wyrobach,
- 5) elementy deklaracji zgodności dla tych wyrobów

– uwzględniając w szczególności rodzaj i stopień zagrożeń stwarzanych przez te wyroby, potrzebę zapewnienia identyfikowalności tych wyrobów oraz potrzebę zapewnienia użytkownikom tych wyrobów informacji niezbędnych dla ich bezpiecznego użytkowania.

Art. 3. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) (uchylony)⁶⁾
- 2) bezpieczeństwie – należy przez to rozumieć zapobieganie wypadkom, a jeżeli mają one miejsce – ograniczanie ich skutków;
- 3) dokumencie wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych – należy przez to rozumieć dokument, o którym mowa w decyzji Komisji Europejskiej 2004/388/WE z dnia 15 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu wewnątrzspółnotowego przemieszczenia materiałów wybuchowych (Dz. Urz. UE L 120 z 24.04.2004, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 34, str. 135);
- 4) dystrybutorze – należy przez to rozumieć osobę fizyczną albo prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, działającą w łańcuchu dostaw, niebędącą producentem ani importerem, która udostępnia materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w tym wyroby pirotechniczne, na rynku;
- 5) grupach zgodności – należy przez to rozumieć oznaczone literowo grupy zgodności materiałów i przedmiotów wybuchowych, określone w załączniku A;
- 6) importerze – należy przez to rozumieć:
 - a) osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania albo
 - b) osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, mającą siedzibę – na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, która wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, w tym wyrób pirotechniczny, pochodzący z państwa trzeciego;
- 7) jednostkach naukowych – należy przez to rozumieć podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668, z późn. zm.⁷⁾);
- 8) klasach materiałów niebezpiecznych – należy przez to rozumieć grupy materiałów i przedmiotów niebezpiecznych wydzielone na podstawie dominującego zagrożenia, określone w załączniku A;
- 9) kodzie klasyfikacyjnym – należy przez to rozumieć symbol cyfrowo-literowy składający się z podklasy i litery grupy zgodności materiału i przedmiotu wybuchowego;
- 10) Konwencji – należy przez to rozumieć Konwencję w sprawie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania, podpisaną w Montrealu dnia 1 marca 1991 r. (Dz. U. z 2007 r. poz. 948);
- 11) materiałach wybuchowych – należy przez to rozumieć substancje chemiczne stałe lub ciekłe albo mieszaniny substancji, zdolne do reakcji chemicznej z wytwarzaniem gazu o takiej temperaturze i ciśnieniu i z taką szybkością, że mogą powodować zniszczenia w otaczającym środowisku, a także wyroby wypełnione materiałem wybuchowym, zaliczane do klasy 1, o których mowa w załączniku A;

⁶⁾ Przez art. 145 pkt 2 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2024 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 276, 447, 534, 577, 730, 823, 1655, 1818, 2020 i 2070.

- 12) normie zharmonizowanej – należy przez to rozumieć normę zharmonizowaną w rozumieniu art. 2 pkt 1 lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniającego dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylającego decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 12), której tytuł i numer zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
- 13) ocenie zgodności – należy przez to rozumieć proces wykazujący, że zostały spełnione wymagania bezpieczeństwa dotyczące materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego albo wyrobów pirotechnicznych;
- 14) oczyszczaniu terenów – należy przez to rozumieć działalność gospodarczą obejmującą poszukiwanie materiałów wybuchowych, wydobywanie, zabezpieczenie, zniszczenie albo unieszkodliwienie znalezionych materiałów wybuchowych na lądzie lub wodach śródlądowych, lub obszarach morskich;
- 15) odbiorcy – należy przez to rozumieć:
 - a) osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania albo
 - b) osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, mającą siedzibę – na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, która odbiera materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych;⁸⁾
- 16) odzyskaniu – należy przez to rozumieć doprowadzenie do zwrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, w tym wyrobu pirotechnicznego, który został udostępniony użytkownikowi końcowemu;
- 17) organach nadzoru rynku – należy przez to rozumieć organy nadzoru rynku w rozumieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku;
- 18) osobie zagranicznej – należy przez to rozumieć osobę zagraniczną w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1079, 1214, 1495 i 1655);
- 19) oznakowaniu CE – należy przez to rozumieć oznakowanie CE w rozumieniu art. 2 pkt 20 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 765/2008”;
- 20) plastycznych materiałach wybuchowych – należy przez to rozumieć materiały wybuchowe w giętkiej lub elastycznej prasowanej postaci, których opis jest przedstawiony w części I ust. 1 „Opis materiałów wybuchowych” załącznika technicznego do Konwencji;
- 21) podklasach materiałów i przedmiotów niebezpiecznych – należy przez to rozumieć wydzielone w klasie 1 materiałów niebezpiecznych podklasy materiałów i przedmiotów wybuchowych o podobnym zachowaniu się przy spalaniu, deflagracji lub detonacji, określone w załączniku A;
- 22) podmiotach gospodarczych – należy przez to rozumieć w przypadku:
 - a) materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego – producenta, upoważnionego przedstawiciela, importera, dystrybutora oraz osobę fizyczną albo prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która zajmuje się magazynowaniem, używaniem, przemieszczaniem, przywozem, wywozem lub handlem takimi materiałami lub wyrobami zawierającymi takie materiały,
 - b) wyrobów pirotechnicznych – producenta, importera oraz dystrybutora;
- 23) producencie – należy przez to rozumieć osobę fizyczną albo prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która wytwarza materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w tym wyroby pirotechniczne, albo dla której te materiały lub wyroby zaprojektowano lub wytworzono i która oferuje je pod własną nazwą lub znakiem towarowym albo która wykorzystuje wytworzone materiały wybuchowe metodą *in situ*;

⁸⁾ Część wspólna w brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 2 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

- 24) przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495);
- 25) przedsiębiorcy zagranicznym – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę zagranicznego w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 26)⁹⁾ przemieszczaniu – należy przez to rozumieć każde rzeczywiste przekazanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych, w ramach państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, z wyjątkiem przekazania w obrębie jednej i tej samej lokalizacji;
- 27) udostępnieniu na rynku – należy przez to rozumieć dostarczenie w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie, materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, w tym wyrobu pirotechnicznego, w celu dystrybucji lub używania na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej;
- 28) umowie ADR – należy przez to rozumieć Umowę europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzoną w Genewie dnia 30 września 1957 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 769);
- 29) unijnym prawodawstwie harmonizacyjnym – należy przez to rozumieć prawodawstwo, o którym mowa w art. 2 pkt 21 rozporządzenia (WE) nr 765/2008;
- 30) upoważnionym przedstawicielu – należy przez to rozumieć:
 - a) osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania albo
 - b) osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, mającą siedzibę
– na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, posiadającą pisemne pełnomocnictwo od producenta materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego do działania w jego imieniu w określonym zakresie;
- 31) używaniu – należy przez to rozumieć prowadzenie przez przedsiębiorców i jednostki naukowe wszelkich prac związanych ze stosowaniem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w tym wyrobów pirotechnicznych;
- 32) wprowadzeniu do obrotu – należy przez to rozumieć udostępnienie materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wyrobu pirotechnicznego po raz pierwszy na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej;
- 33) wycofaniu z obrotu – należy przez to rozumieć działanie, którego celem jest zapobieżenie udostępnieniu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, w tym wyrobu pirotechnicznego, na rynku w danym łańcuchu dostaw;
- 34) wymaganiach bezpieczeństwa – należy przez to rozumieć wymagania w zakresie cech materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz wyrobów pirotechnicznych, zasad ich projektowania i wytwarzania, a także właściwości użytkowych;
- 35) wyrobach pirotechnicznych – należy przez to rozumieć każdy wyrób zawierający materiały pirotechniczne, które są jedną z odmian materiałów wybuchowych, będące materiałem lub mieszaniną materiałów przewidzianych do wytwarzania ciepła, światła, dźwięku, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów w wyniku samopodtrzymującej, egzotermicznej reakcji chemicznej;
- 36) wyrobach pirotechnicznych do pojazdów – należy przez to rozumieć wyroby pirotechniczne będące elementami urządzeń bezpieczeństwa stosowanych w pojazdach, zawierających wyroby pirotechniczne wykorzystywane do uruchamiania tych lub innych urządzeń bezpieczeństwa;
- 37) wyrobach pirotechnicznych przeznaczonych do użytku teatralnego – należy przez to rozumieć wyroby pirotechniczne przeznaczone do wykorzystania na scenie wewnątrz lub na zewnątrz budynków, w tym w produkcji filmowej i telewizyjnej lub do podobnego użytku;

⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 2 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

- 38) wyrobach pirotechnicznych widowiskowych – należy przez to rozumieć wyroby pirotechniczne przeznaczone do celów rozrywkowych;
- 39) wytwarzaniu materiałów wybuchowych metodą *in situ* – należy przez to rozumieć wytwarzanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorców na potrzeby własne dokonywane w miejscu użycia tych materiałów z przeznaczeniem do użycia bezpośrednio po wytworzeniu;
- 40) zabezpieczeniu – należy przez to rozumieć użycie środków zapobiegających wykorzystaniu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego niezgodnie z prawem lub w sposób zagrażający porządkowi publicznemu;
- 41) załączniku A – należy przez to rozumieć załącznik A do umowy ADR;
- 42) znakowaniu plastycznych materiałów wybuchowych – należy przez to rozumieć równomierne rozmieszczenie w plastycznym materiale wybuchowym materiału znakującego rozumianego jako jedna z substancji wymienionych w części 2 „Materiały znakujące” załącznika technicznego do Konwencji i dodanego w ilości wskazanej w tej części załącznika technicznego.

Art. 4. 1. W rozumieniu ustawy materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego są:

- 1) substancje i wyroby, które w toku procedury klasyfikacyjnej, o której mowa w załączniku A, zostały zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych,
 - 2) materiały wybuchowe w stanie niewybuchowym ujęte w klasie 4.1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, jeżeli przez wysuszenie lub przemycie mogą być im przywrócone właściwości wybuchowe,
 - 3) przedmioty ratownicze ujęte w klasie 9 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, jeżeli zawierają materiały i przedmioty wybuchowe zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych
- jeżeli są przeznaczone do celów cywilnych.

2. Materiał, co do którego istnieje uzasadnione przypuszczenie, że może mieć właściwości wybuchowe, lub wyrób wypełniony tym materiałem do czasu przeprowadzenia badań klasyfikacyjnych przez jednostki, o których mowa w ust. 3, uważa się za zaklasyfikowany wstępnie jako materiał wybuchowy.

3.¹⁰⁾ Klasyfikacji substancji lub wyrobu jako materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz nadania mu kodu klasyfikacyjnego dokonują jednostki organizacyjne upoważnione przez ministra właściwego do spraw gospodarki, na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 382, 534, 730 i 1123), do prowadzenia badań, klasyfikacji oraz określania warunków dopuszczania do przewozu materiałów niebezpiecznych klas 1, 4.1 i 9, wymienionych w załączniku A.

Art. 4a. 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych oraz materiałów niebezpiecznych klasy 4.1, podlegają obowiązkowi:

- 1) posiadania numeru identyfikacyjnego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, zwanego dalej „numerem identyfikacyjnym”;
- 2) wpisu do rejestru materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zwanego dalej „rejestrem”.

2. Organem właściwym w sprawach nadawania numeru identyfikacyjnego oraz prowadzenia rejestru jest Prezes Wyższego Urzędu Górniczego.

3. Z wnioskiem o nadanie numeru identyfikacyjnego występuje producent, jego upoważniony przedstawiciel lub importer materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.

4. Wniosek o nadanie numeru identyfikacyjnego zawiera:

- 1) nazwę i rodzaj materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 2) nazwę producenta materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego i jego siedzibę;
- 3) określenie zakresu używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.

5. Do wniosku o nadanie numeru identyfikacyjnego dołącza się dokumentację zawierającą następujące informacje wymagane do prawidłowego i bezpiecznego używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego:

- 1) dane techniczne materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 2) parametry materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego mające wpływ na bezpieczeństwo jego używania i bezpieczeństwo powszechne;
- 3) instrukcje bezpiecznego używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 4) warunki używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.

¹⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 3 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

6. Nadanie numeru identyfikacyjnego następuje poprzez wydanie świadectwa nadania numeru identyfikacyjnego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, zwanego dalej „świadectwem identyfikacyjnym”.

7. Świadectwo identyfikacyjne zawiera datę jego wydania, numer identyfikacyjny oraz informację o zakresie używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.

8. Wydanie świadectwa identyfikacyjnego stanowi podstawę do wpisania do rejestru.

9. Wykreślenie z rejestru następuje na wniosek podmiotu wymienionego w ust. 3.

10. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór wniosku o nadanie numeru identyfikacyjnego,
- 2) wzór numeru identyfikacyjnego,
- 3) wzór świadectwa identyfikacyjnego,
- 4) sposób prowadzenia rejestru

– biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz zapewnienia możliwości jednoznacznej identyfikacji każdego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego pozostającego w obrocie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także umożliwienie pozyskiwania informacji przez zainteresowanych o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Art. 5. Przy nabywaniu, przechowywaniu i używaniu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także prowadzeniu prac badawczych przy ich użyciu należy zapewnić bezpieczeństwo życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

Art. 6. (uchylony)¹¹⁾

Art. 7.¹²⁾ Zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego określają przepisy ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 1214 i 1495).

Art. 7a. 1.¹³⁾ Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego przechowuje się w pomieszczeniach spełniających wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

2. Do przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, stosuje się przepisy art. 115 oraz przepisy wydane na podstawie art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2019 r. poz. 868, 1214 i 1495).

Art. 8. Nabywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z zastrzeżeniem art. 9 ust. 7, jest dozwolone od przedsiębiorcy posiadającego koncesję na obrót tymi materiałami.

Rozdział 2

Zasady wydawania i cofania pozwoleń na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub na wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ*

Art. 9. 1. Nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ* wymaga uzyskania pozwolenia na nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ*, zwanego dalej „pozwoleniem”.

1a. Zmiana zakresu pozwolenia wymaga uzyskania nowego pozwolenia.

¹¹⁾ Przez art. 145 pkt 4 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

¹²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 5 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

¹³⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 6 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

2. Nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie wyrobów pirotechnicznych, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. a.

3. Przedsiębiorca może nabywać i przechowywać materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego bez uzyskania pozwolenia lub ich używać, jeżeli:

- 1) posiada koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych lub obrót tymi materiałami;
- 2) rodzaj nabywanych, przechowywanych lub używanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego odpowiada rodzajowi materiałów wybuchowych określonych w koncesji;
- 3)¹⁴⁾ posiada pomieszczenia spełniające wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 4) zatrudnia osoby spełniające wymagania, o których mowa w art. 19, w zakresie dostępu do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

3a. Przedsiębiorca może wytwarzać materiały wybuchowe metodą *in situ* bez uzyskania pozwolenia, jeżeli posiada koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych lub obrót tymi materiałami i zatrudnia osoby spełniające wymagania, o których mowa w art. 19, w zakresie dostępu do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

4. O terminie podjęcia działalności gospodarczej w zakresie nabywania, przechowywania lub używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, o której mowa w ust. 3, przedsiębiorca jest obowiązany zawiadomić pisemnie wojewodę właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy.

5. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 4, przedsiębiorca dołącza opinię potwierdzającą możliwość spełnienia warunków określonych w przepisach, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 5. Opinia powinna zawierać ocenę bezpieczeństwa procesów technologicznych przewidywanych do realizacji oraz występujących w tych procesach surowców, produktów i gotowych wyrobów, a także ocenę bezpieczeństwa urządzeń technologicznych.

6. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie nabywania, przechowywania lub używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, o której mowa w ust. 3, jest obowiązany spełniać wymagania określone w art. 18 ust. 1 pkt 1 i 3–8.

7. Przedsiębiorca posiadający pozwolenie, uznając za zbędne posiadane materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, może je zbyć przedsiębiorcy posiadającemu pozwolenie lub koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych lub obrót tymi materiałami po uzyskaniu na ich zbycie zgody wojewody właściwego ze względu na swoją siedzibę lub dyrektora okręgowego urzędu górniczego, o którym mowa w art. 164 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, właściwego ze względu na siedzibę zakładu górniczego albo zakładu wykonującego roboty geologiczne, a dla przedsiębiorców wykonujących powierzone im roboty strzałowe w ruchu zakładu górniczego albo zakładu wykonującego roboty geologiczne – właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, zwanego dalej „dyrektorem okręgowego urzędu górniczego”, wyrażonej w drodze decyzji.

8. (uchylony)

9. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia identyfikacji wyrobów pirotechnicznych i amunicji, dla potrzeb obrotu materiałami wybuchowymi i ich kontroli, biorąc pod uwagę bezpieczeństwo użytkowników.

Art. 10. 1. Pozwolenie wydaje, odmawia wydania lub cofa wojewoda właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy lub jednostki naukowej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Pozwolenie dla:

- 1) przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie:
 - a) robót geologicznych,
 - b) wydobywania kopalin ze złóż,
 - c) podziemnego bezzbiornikowego magazynowania substancji, podziemnego składowania odpadów oraz podziemnego składowania dwutlenku węgla,
- 2) przedsiębiorców wykonujących powierzone im roboty strzałowe w ruchu zakładu górniczego albo zakładu – wydaje, odmawia jego wydania lub je cofa dyrektor okręgowego urzędu górniczego.

¹⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 7 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

2a. (uchylony)

3. Do dyrektora okręgowego urzędu górniczego stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału dotyczące wojewody.

4. Przed wydaniem pozwolenia wojewoda zasięga opinii właściwego miejscowo komendanta wojewódzkiego Policji.

5. Jeżeli roboty strzałowe w ruchu zakładu górniczego albo zakładu będą wykonywane przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, uzyskanie pozwolenia przez:

- 1) przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 – wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tych samych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 2;
- 2) tego przedsiębiorcę – wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tych samych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 1.

Art. 11. 1. Pozwolenia udziela się:

- 1) przedsiębiorcy będącemu osobą fizyczną, który:
 - a) posiada co najmniej wykształcenie średnie lub średnie branżowe,
 - b) ma pełną zdolność do czynności prawnych,
 - c) nie wykazuje zaburzeń psychicznych, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1878 oraz z 2019 r. poz. 730 i 1690), oraz istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego,
 - d) nie był skazany prawomocnym orzeczeniem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe oraz nie toczy się przeciwko niemu postępowanie w sprawie o takie przestępstwo lub wykroczenie,
 - e)¹⁵⁾ nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych, prowadzonego przez Krajowy Rejestr Sądowy,
 - e)¹⁶⁾ **nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego i nie jest ujawniony w Krajowym Rejestrze Zadłużonych,**
 - f) udokumentował możliwość spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 4, poprzez dołączenie opinii, o której mowa w art. 12,
 - g) zatrudnia osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 19, w zakresie dostępu do materiałów wybuchowych;
- 2) przedsiębiorcy innemu niż osoba fizyczna.

2. Pozwolenia udziela się przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli:

- 1)¹⁷⁾ nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych, prowadzonego przez Krajowy Rejestr Sądowy;
- 1)¹⁸⁾ **nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego i nie jest ujawniony w Krajowym Rejestrze Zadłużonych;**
- 2) udokumentował możliwość spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 4, poprzez dołączenie opinii, o której mowa w art. 12;
- 3) zatrudnia osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 19, w zakresie dostępu do materiałów wybuchowych.

3. Wymagania, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio do jednostek naukowych.

Art. 12. 1. Opinia, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. f oraz ust. 2 pkt 2, powinna dotyczyć rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej albo naukowej i rodzaju prowadzonych prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z uwzględnieniem towarzyszących temu zagrożeń. Opinia ta powinna zawierać ocenę:

- 1) prawidłowości lokalizacji, konstrukcji i wyposażenia obiektów produkcyjnych albo służących prowadzeniu działalności naukowej, magazynowych, socjalnych, pomocniczych, środków i urządzeń przeznaczonych do przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, biorąc pod uwagę zagrożenia;
- 2) przydatności posiadanych przez wnioskodawcę terenów przeznaczonych pod obiekty, o których mowa w pkt 1;

¹⁵⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 16.

¹⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 398 oraz z 2019 r. poz. 55 i 1214), która weszła w życie z dniem 15 marca 2018 r.; wejdzie w życie z dniem 1 grudnia 2020 r.

¹⁷⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 18.

¹⁸⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 20 pkt 1 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 16; wejdzie w życie z dniem 1 grudnia 2020 r.

- 3) bezpieczeństwa procesów technologicznych przewidywanych do realizacji oraz występujących w tych procesach surowców, produktów i gotowych wyrobów;
- 4) bezpieczeństwa urządzeń technologicznych.

1a. Opinia, o której mowa w ust. 1, nie jest wymagana w przypadku wydawania pozwoleń na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przedsiębiorcom wykonującym działalność gospodarczą, o której mowa w art. 10 ust. 2.

2. Opinię, o której mowa w ust. 1, wydaje się na koszt ubiegającego się o nią przedsiębiorcy albo jednostki naukowej.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, instytucje wydające opinię, biorąc pod uwagę ich potencjał naukowo-badawczy.

Art. 13. 1. Osoby, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 oraz art. 19, są obowiązane przedstawić raz na 5 lat aktualne orzeczenie lekarskie i psychologiczne stwierdzające brak zaburzeń, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. c.

2. Osoby, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1, przedstawiają orzeczenie lekarskie i psychologiczne organowi wydającemu pozwolenie, a osoby określone w art. 19 – pracodawcy.

3. Opłatę za badanie ponosi osoba badana. Za badania pracowników, przeprowadzane w trakcie zatrudnienia, opłatę ponosi pracodawca.

4. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres badań psychiatrycznych i psychologicznych, którym są obowiązane poddać się osoby, o których mowa w ust. 1;
- 2) warunki i tryb:
 - a) odwoływania się od orzeczeń lekarskich i psychologicznych,
 - b) uzyskiwania i utraty uprawnień do przeprowadzania badań przez lekarzy i psychologów,
 - c) wydawania orzeczeń lekarskich i psychologicznych;
- 3) kwalifikacje lekarzy i psychologów, upoważnionych do przeprowadzania badań lekarskich i psychologicznych;
- 4) sposób postępowania z dokumentacją związaną z badaniami oraz wzory stosowanych dokumentów;
- 5) maksymalne stawki opłat za badania.

5. W rozporządzeniu należy uwzględnić kwalifikacje lekarzy i psychologów odpowiednie do rodzaju badań, a także konieczność przedstawienia stanu zdrowia psychicznego osób, o których mowa w ust. 1, oraz okoliczność, że stawki opłat, o których mowa w ust. 4 pkt 5, powinny zapewnić pokrycie kosztów przeprowadzonych badań.

Art. 14. 1. Wniosek o wydanie pozwolenia powinien zawierać:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania;
- 2) dane osobowe przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1, w przypadku przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2, albo jednostki naukowej – członków organu zarządzającego, prokurentów i pełnomocników, zawierające imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia i numer PESEL, a w przypadku osoby posiadającej obywatelstwo innego państwa – serię i numer paszportu oraz adres miejsca zamieszkania;
- 2a) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, o ile przedsiębiorca taki numer posiada, oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 3) określenie celu nabycia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, warunków i miejsca ich przechowywania, a także zakresu prac, do jakich będą one używane;
- 4) określenie rodzaju i ilości materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jakie mogą być nabywane lub przechowywane w okresie roku;
- 4a) określenie rodzaju i ilości wytwarzanych materiałów wybuchowych metodą *in situ*.
- 5) (uchylony)

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć następujące dokumenty:

- 1) określające formę prawną wnioskodawcy, w szczególności statut lub umowę;
- 2) (uchylony)
- 3) oświadczenie wskazujące osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 2, a także oświadczenia tych osób o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych;
- 4) zaświadczenie albo oświadczenie o niekaralności, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. d);
- 5)¹⁹⁾ odpis albo oświadczenie o braku wpisu w rejestrze dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego;
- 5)²⁰⁾ odpis albo oświadczenie o braku wpisu w rejestrze dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego i braku ujawnienia w Krajowym Rejestrze Zadłużonych;**
- 6) orzeczenie lekarskie i psychologiczne w zakresie, o jakim mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. c);
- 7) opinię, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. f oraz ust. 2 pkt 2;
- 8) zaświadczenie komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, stwierdzające, że obiekty budowlane i urządzenia techniczne, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 i 4, spełniają wymagania określone odpowiednio w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i ochronie środowiska.

2a. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 8, nie jest wymagane, jeżeli wniosek dotyczy przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w podziemnych składach przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą, o której mowa w art. 10 ust. 2.

2b. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i 5, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

3. Wnioskodawca może dołączyć do wniosku o udzielenie pozwolenia także inne dokumenty mogące mieć istotne znaczenie dla rozpatrzenia wniosku.

4. Wojewoda może zażądać od wnioskodawcy innych dokumentów niż określone w ust. 2 lub dodatkowych informacji uzupełniających, jeżeli w toku postępowania o wydanie pozwolenia okaże się, że ze względu na obronność, bezpieczeństwo państwa lub inny ważny interes publiczny są one niezbędne do rozpatrzenia wniosku.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie pozwolenia, uwzględniając obowiązek zawarcia w nim informacji, o których mowa w ust. 1, oraz mając na celu ujednoczenie i ułatwienie poprawnego sporządzenia wniosku.

Art. 15. 1. Pozwolenie, o którym mowa w art. 9 ust. 1, zawiera:

- 1) datę i podstawę prawną jego wydania;
- 2) oznaczenie wnioskodawcy, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania;
- 3)²¹⁾ określenie celu nabycia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zakresu prac, do jakich będą one używane, a także szczegółowych warunków bezpieczeństwa przy prowadzeniu tych prac;
- 4)²¹⁾ określenie rodzajów materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanych materiałów wybuchowych metodą *in situ*, przez podanie ich nazw handlowych i numerów rozpoznawczych ustalonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz kodów klasyfikacyjnych, określonych w załączniku A;
- 5) określenie miejsca ich przechowywania.

2. Pozwolenie wydaje się na czas nieokreślony.

2a. Przedsiębiorca i kierownik jednostki naukowej są obowiązani zawiadomić organ, który wydał pozwolenie, o zmianie danych zawartych w pozwoleniu, w terminie 7 dni od dnia zaistnienia tych zmian.

2b. W przypadku zmiany danych, o których mowa w ust. 1 pkt 2, organ dokonuje zmiany pozwolenia.

3. Do postępowania w sprawie wydania pozwolenia stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60, 730 i 1133).

¹⁹⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 20.

²⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 20 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 16; wejdzie w życie z dniem 1 grudnia 2020 r.

²¹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 8 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

Art. 16. Wojewoda zawiadamia o wydaniu pozwolenia oraz o jego cofnięciu ministra właściwego do spraw gospodarki, a także właściwego ze względu na siedzibę wnioskodawcy komendanta wojewódzkiego Policji, komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz okręgowego inspektora pracy. O odmowie wydania pozwolenia wojewoda zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 16a. Dyrektor okręgowego urzędu górniczego zawiadamia o wydaniu pozwolenia oraz jego cofnięciu ministra właściwego do spraw gospodarki, a także właściwego ze względu na siedzibę wnioskodawcy oraz siedzibę zakładu górniczego albo zakładu wykonującego roboty geologiczne, wojewodę, komendanta wojewódzkiego Policji, komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz okręgowego inspektora pracy. O odmowie wydania pozwolenia dyrektor okręgowego urzędu górniczego zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 17. 1. Wojewoda odmawia wydania pozwolenia:

- 1) jeżeli wnioskodawca nie spełnia warunków, o których mowa w art. 11;
- 2) ze względu na zagrożenie dla obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska;
- 3) ze względu na ważny interes publiczny;
- 4) gdy przedsiębiorstwo wnioskodawcy znajduje się w likwidacji lub toczy się wobec niego postępowanie upadłościowe, z wyjątkiem gdy wnioskodawcą jest przedsiębiorca albo dotychczasowy przedsiębiorca, o którym mowa w art. 10 ust. 2;
- 5) jeżeli wnioskodawcy cofnięto w ciągu ostatnich 5 lat pozwolenie z przyczyn określonych w ust. 2.

2. Wojewoda cofa pozwolenie, jeżeli wnioskodawca:

- 1) przestał spełniać warunki określone w art. 11;
- 2) naruszył warunki określone w pozwoleniu;
- 3) stwarza zagrożenie dla obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska;
- 4) nie usunął w wyznaczonym terminie uchybień stwierdzonych w trakcie kontroli, o której mowa w art. 22 ust. 1.

3. Odmowa wydania lub cofnięcie pozwolenia wymaga uzasadnienia.

4. Od decyzji wojewody o wydaniu, odmowie wydania lub cofnięciu pozwolenia przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki, a od decyzji dyrektora okręgowego urzędu górniczego – do Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego.

Rozdział 2a

Zasady używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Art. 18. 1. Przedsiębiorca, kierownik jednostki naukowej, którym wydano pozwolenie, są obowiązani:

- 1) przestrzegać zasad bezpiecznego prowadzenia prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz podczas oczyszczania terenów, określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 1d;
- 2) przestrzegać warunków określonych w pozwoleniu;
- 3) zapewnić stały nadzór nad osobami mającymi dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
- 4) dysponować obiektami lub urządzeniami dostosowanymi do charakteru prac prowadzonych z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub terenami przeznaczonymi do wzniesienia tych obiektów lub urządzeń, z zastrzeżeniem ust. 1a;
- 5)²²⁾ zapewnić bezpieczne przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenów, zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym albo wydanych na podstawie art. 21 ust. 4;
- 6)²²⁾ prowadzić ewidencję nabytych, zużytych, przechowywanych i zbytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wraz ze wskazaniem nazwy producenta oraz alfanumerycznego kodu, w rozumieniu art. 62va ust. 2, lub znalezionych i zniszczonych materiałów wybuchowych podczas wykonywania działalności gospodarczej w zakresie oczyszczania terenów ze wskazaniem nazwy producenta oraz alfanumerycznego kodu, o ile występuje;

²²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 9 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

- 7) na bieżąco oceniać i dokumentować stopień ryzyka związanego z prowadzeniem prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także posiadać dokumentację obiektów i urządzeń, o których mowa w pkt 4;
- 8) przechowywać dokumentację, o której mowa w pkt 6 i 7, przez co najmniej 10 lat, licząc od ostatniego dnia roku kalendarzowego, w którym transakcja została dokonana, nawet jeżeli w międzyczasie zaprzestali wykonywania działalności gospodarczej albo naukowej, oraz udostępniać ją na żądanie właściwych organów.

1a. Przedsiębiorca nieposiadający obiektów do przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego spełniających wymagania określone w przepisach, o których mowa w ust. 1 pkt 4, dołącza oświadczenie o nieposiadaniu tych obiektów, z wyłączeniem przedsiębiorców, o których mowa w art. 9 ust. 3.

1b. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1a, otrzymuje pozwolenie na nabywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego bez prawa ich magazynowania.

1c.²³⁾ Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego nabywane, przechowywane lub używane w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, ewidencjonuje się zgodnie z przepisami art. 115 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze oraz przepisami wydanymi na podstawie art. 120 ust. 2 tej ustawy.

1d. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz podczas oczyszczania terenów w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej innej niż określona w art. 10 ust. 2 oraz wymagania techniczne i organizacyjne dotyczące prowadzenia tych prac, biorąc pod uwagę zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia i środowiska, z uwzględnieniem zróżnicowania charakteru wykonywanych prac i właściwości używanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób i postać prowadzenia ewidencji, o której mowa w ust. 1 pkt 6, a także wzór tej ewidencji, uwzględniając konieczność zapewnienia:

- 1)²⁴⁾ pełnej rejestracji materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego nabytych, zużytych, przechowywanych i zbytych, a także materiałów wybuchowych znalezionych i zniszczonych podczas wykonywania działalności gospodarczej w zakresie oczyszczania terenów;
- 2) identyfikacji i identyfikowalności materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Art. 18a. Do używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, stosuje się przepisy art. 115 oraz przepisy wydane na podstawie art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze.

Art. 19. Przedsiębiorca, kierownik jednostki naukowej umożliwiając dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego osobie, która:

- 1) ukończyła 21 lat;
- 2) zdała egzamin, o którym mowa w art. 20;
- 3) nie wykazuje zaburzeń psychicznych, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego;
- 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne przeciwko bezpieczeństwu państwa, porządkowi publicznemu, życiu lub zdrowiu ludzi albo mieniu;
- 5) posiada nienaganną opinię wydaną przez komendanta powiatowego (miejskiego) Policji właściwego dla miejsca zamieszkania.

Art. 19a. 1. Osoba, o której mowa w art. 19, jest obowiązana przedłożyć odpowiednio przedsiębiorcy albo kierownikowi jednostki naukowej przed przystąpieniem do pracy, a następnie dostarczać co trzy lata:

- 1) zaświadczenie albo oświadczenie o niekaralności;
- 2) opinię, o której mowa w art. 19 pkt 5.

2. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, przepis art. 14 ust. 2b stosuje się odpowiednio.

²³⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 9 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

²⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 9 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

Art. 20. 1. Osoba, o której mowa w art. 19, jest obowiązana odbyć szkolenie i zdać egzamin przed komisją kwalifikacyjną. Osoba, która zdała egzamin, otrzymuje zaświadczenie potwierdzające jej przygotowanie zawodowe.

1a. Przed odbyciem szkolenia i przystąpieniem do egzaminu osoba, której przedsiębiorca albo kierownik jednostki naukowej umożliwi dostęp do wyrobów pirotechnicznych w związku z realizacją publicznych pokazów pirotechnicznych o charakterze imprez masowych, jest obowiązana potwierdzić swoją praktykę zawodową w zakresie realizacji tych pokazów.

2. Członków komisji kwalifikacyjnej powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw gospodarki.

3. Za przeprowadzenie szkolenia oraz egzaminu pobierana jest opłata.

4. Opłatę wnosi pracodawca kierujący osobę, o której mowa w art. 19, na szkolenie, o którym mowa w ust. 1.

5. Opłata, o której mowa w ust. 3, powinna zapewnić pokrycie kosztów przeprowadzania szkolenia oraz egzaminu.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość opłaty, o której mowa w ust. 3;
- 2) rodzaje dokumentów potwierdzających praktykę zawodową, o której mowa w ust. 1a;
- 3) zakres i program szkolenia;
- 4) zakres i sposób przeprowadzenia egzaminu oraz wzory zaświadczeń potwierdzających przygotowanie zawodowe;
- 5) podmioty upoważnione do prowadzenia szkolenia.

W rozporządzeniu należy uwzględnić w szczególności zróżnicowany charakter szkolenia, biorąc pod uwagę charakter i rodzaj wykonywanej pracy.

6a. Zaświadczenia potwierdzające przygotowanie zawodowe, o których mowa w ust. 1, są ważne przez 5 lat, po upływie których osoby mające dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego są obowiązane odbyć ponownie szkolenie i zdać egzamin.

7.²⁵⁾ Przepisów art. 19 pkt 2 nie stosuje się do osób, które posiadają kwalifikacje określone w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze.

Art. 21. 1. W przypadku konieczności prowadzenia prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego poza terenem przedsiębiorstwa lub jednostki naukowej, przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej zawiadamia o tym komendanta powiatowego (miejskiego) Policji właściwego dla miejsca prowadzenia tych prac.

2. W zawiadomieniu należy wskazać zakres i termin rozpoczęcia oraz zakończenia prac, o których mowa w ust. 1, teren, na którym będą prowadzone prace, a także sposób jego zabezpieczenia przed dostępem osób nieupoważnionych.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego lub materiały wybuchowe znalezione w trakcie oczyszczania terenów mogą być przechowywane, przez czas niezbędny do przeprowadzenia prac, w tymczasowym magazynie zlokalizowanym w sposób zapewniający bezpieczeństwo ludzi, mienia i środowiska oraz zabezpieczonym przed dostępem osób nieupoważnionych.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, sposób przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub znalezionych w trakcie oczyszczania terenów w tymczasowym magazynie, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia i środowiska oraz uwzględniając zróżnicowanie zagrożeń dla otoczenia ze względu na właściwości przechowywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub znalezionych w trakcie oczyszczania terenów.

Art. 22. 1. Przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej w zakresie przestrzegania obowiązków, o których mowa w art. 18 ust. 1 i art. 21 ust. 1, podlega kontroli wojewody.

2. Kontrolę przeprowadza zespół kontrolny, zwany dalej „zespołem”, powoływany na czas kontroli przez wojewodę.

3. W skład zespołu wojewoda może powołać biegłych i ekspertów, za ich zgodą.

4. Wojewoda, powołując zespół, wyznacza jego kierownika, który koordynuje przebieg czynności kontrolnych oraz sporządza protokół pokontrolny.

5. Czynności kontrolne wykonuje się na podstawie upoważnienia wydanego przez wojewodę, w obecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej, a w razie nieobecności tych osób, w obecności przywołanego świadka.

6. Wojewoda może, po zakończeniu kontroli lub w trakcie jej trwania, wezwać przedsiębiorcę lub kierownika jednostki badawczej do usunięcia w wyznaczonym terminie stwierdzonych uchybień.

7. Wojewoda może upoważnić do przeprowadzenia kontroli, o której mowa w ust. 1, inny organ administracji, wskazując zakres kontroli. Przepisy ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

²⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 10 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

Rozdział 3

Zasady i kontrola przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Art. 23. 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, mogą być przemieszczane tylko na zasadach określonych w niniejszym rozdziale, z zastrzeżeniem ust. 1a.

1a. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do wyrobów pirotechnicznych.

2. Przepis ust. 1 nie narusza zasad przewozu materiałów niebezpiecznych poszczególnymi rodzajami środków transportu, określonych w przepisach:

- Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (ICAO – Dz. U. z 1959 r. poz. 212, z późn. zm.²⁶⁾), ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1580 i 1495),
- Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w Genewie dnia 30 września 1957 r.,
- Regulaminu międzynarodowego przewozu kolejami towarów niebezpiecznych (RID), stanowiącego załącznik C do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF), sporządzonej w Bernie dnia 9 maja 1980 r. (Dz. U. z 2007 r. poz. 674 i 675, z 2009 r. poz. 1318 oraz z 2011 r. poz. 804, 805 i 1073),
- Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, 1974, sporządzonej w Londynie dnia 1 listopada 1974 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 869 i 2029 oraz z 2017 r. poz. 142), ustawy z dnia 18 września 2001 r. – Kodeks morski (Dz. U. z 2018 r. poz. 2175) oraz ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2019 r. poz. 1452, 1702, 2197 i 2303),
- ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1568, 1901 i 2170),
- ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych,

ani zasad transportu podlegającego obowiązkowej ochronie na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2018 r. poz. 2142 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 1495).

Art. 24. 1. Przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, państwami członkowskimi Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacją Szwajcarską wymaga uzyskania przez odbiorcę zgody ministra właściwego do spraw gospodarki.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje zgodę na okres 1 roku, na wniosek:

- 1) przedsiębiorcy albo kierownika jednostki naukowej – w formie decyzji, której integralną część stanowi dokument wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych;
- 2) osoby zagranicznej albo przedsiębiorcy zagranicznego – w formie decyzji oraz akceptacji na dokumencie wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych wydanym osobie zagranicznej albo przedsiębiorcy zagranicznemu przez właściwe władze kraju odbiorcy.

3. Kopię zgody, o której mowa w ust. 1, związanej z przemieszczaniem przez granicę państwową, minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) nazwę odbiorcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer identyfikacyjny używany w państwie siedziby albo zamieszkania, adres jego siedziby albo miejsca zamieszkania oraz jego dane kontaktowe wraz ze wskazaniem osoby do kontaktu;
- 2) nazwę dostawcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer identyfikacyjny używany w państwie siedziby albo zamieszkania, adres jego siedziby albo miejsca zamieszkania oraz jego dane kontaktowe;
- 3) informację, że odbiorca posiada:
 - a)²⁷⁾ koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami – w przypadku przedsiębiorcy albo jednostki naukowej albo
 - b) dokument wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych – w przypadku osoby zagranicznej albo przedsiębiorcy zagranicznego;

²⁶⁾ Zmiany wymienionej konwencji zostały ogłoszone w Dz. U. z 1959 r. poz. 214, z 1963 r. poz. 137 i 138, z 1969 r. poz. 210 i 211, z 1976 r. poz. 130, 131, 188 i 189, z 1984 r. poz. 199 i 200, z 2000 r. poz. 446 i 447, z 2002 r. poz. 527 i 528, z 2003 r. poz. 700 i 701, z 2012 r. poz. 368 i 370 oraz z 2016 r. poz. 541.

²⁷⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 11 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

- 4) nazwę producenta oraz ilość przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, oraz sposób ich zabezpieczenia;
- 5) rodzaj przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez podanie nazw handlowych, numerów rozpoznawczych ustalonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz kodów klasyfikacyjnych określonych w załączniku A;
- 6) informacje o zgodności materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa stosowanymi przy wprowadzaniu ich do obrotu;
- 7) określenie środka transportu i trasy przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez wskazanie miejsca wyjazdu i miejsca przybycia oraz punktów wyjazdu i wjazdu do państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej;
- 8) daty wjazdu i wyjazdu – jeżeli są znane.

Art. 25. Do wniosku, o którym mowa w art. 24 ust. 2, należy dołączyć:

- 1)²⁸⁾ w przypadku gdy odbiorcą jest przedsiębiorca albo jednostka naukowa – kopię koncesji na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami;
- 2) w przypadku gdy odbiorca jest osobą zagraniczną albo przedsiębiorcą zagranicznym – dokument wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych wydany w państwie jego siedziby albo miejsca zamieszkania;
- 3)²⁹⁾ kopię deklaracji zgodności dla materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wraz z jej tłumaczeniem dokonany z języka obcego na język polski przez tłumacza przysięgłego.

Art. 25a.³⁰⁾ Wniosek, o którym mowa w art. 24 ust. 2, wraz z załącznikami może być złożony za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym, z tym że dokument wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych składa się wyłącznie w postaci papierowej.

Art. 26. W przypadku gdy weryfikacja dokumentu wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych nie jest możliwa lub jest znacznie utrudniona, minister właściwy do spraw gospodarki niezwłocznie informuje Komisję Europejską.

Art. 27. 1. Zgoda, o której mowa w art. 24 ust. 1, jest wydawana po pozytywnym zweryfikowaniu wniosku, o którym mowa w art. 24 ust. 2, oraz dokumentów określonych w art. 25.

2.³¹⁾ Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie zgody na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, mając na celu kompletność zawartych we wniosku informacji oraz ujednoczenie i ułatwienie poprawnego sporządzenia wniosku.

Art. 28. W decyzji, o której mowa w art. 24 ust. 2, określa się:

- 1) nazwę odbiorcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer identyfikacyjny używany w państwie siedziby albo zamieszkania, adres jego siedziby albo miejsca zamieszkania oraz jego dane kontaktowe wraz ze wskazaniem osoby do kontaktu;
- 2) nazwę dostawcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer identyfikacyjny używany w państwie siedziby albo zamieszkania, adres jego siedziby albo miejsca zamieszkania oraz jego dane kontaktowe;
- 3) informację, że odbiorca posiada:
 - a)³²⁾ koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami – w przypadku przedsiębiorcy albo jednostki naukowej albo
 - b) dokument wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych – w przypadku osoby zagranicznej albo przedsiębiorcy zagranicznego;

²⁸⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 12 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

²⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 12 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³⁰⁾ Ze zmianą wprowadzoną przez art. 16 ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o dowodach osobistych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 60), która weszła w życie z dniem 4 marca 2019 r.

³¹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 13 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 14 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

- 4) nazwę producenta oraz ilość przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, oraz sposób ich zabezpieczenia;
- 5) rodzaj przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez podanie nazw handlowych, numerów rozpoznawczych ustalonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz kodów klasyfikacyjnych określonych w załączniku A;
- 6) informacje o zgodności materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa stosowanymi przy wprowadzaniu ich do obrotu;
- 7) określenie środka transportu i trasy przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez wskazanie miejsca wyjazdu i miejsca przybycia oraz punktów wyjazdu i wjazdu do państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej;
- 8) daty wjazdu i wyjazdu – jeżeli są znane.

Art. 29. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki odmawia wydania zgody, o której mowa w art. 24 ust. 1, jeżeli:

- 1) wniosek, o którym mowa w art. 24 ust. 2, lub dokumenty, o których mowa w art. 25, nie zostały pozytywnie zweryfikowane;
- 2) uzyska informacje od właściwych organów o stwarzaniu przez wnioskodawcę zagrożenia dla obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska.

2. Zgodę, o której mowa w art. 24 ust. 1, cofa się jeżeli:

- 1)³³⁾ została cofnięta koncesja na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami albo został cofnięty dokument wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych;
- 2) uzyskano od właściwych organów informacje o stwarzaniu przez wnioskodawcę zagrożenia dla obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska.

3. Odmowa wydania zgody albo jej cofnięcie wymaga uzasadnienia.

4. Do postępowania w sprawie wydania, odmowy albo cofnięcia zgody stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, minister właściwy do spraw gospodarki cofa wszystkie udzielone zgody, o których mowa w art. 24 ust. 1.

6. W przypadku gdy minister właściwy do spraw gospodarki cofa zgodę, o której mowa w art. 24 ust. 1, z uwagi na stworzenie przez wnioskodawcę zagrożenia dla obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska, informuje Komisję Europejską.

Art. 30. 1. Przewoźcy materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego jest obowiązany posiadać zgodę, o której mowa w art. 24 ust. 1, i okazywać ją na żądanie organów kontroli drogowej, celnej i granicznej.

2. Organy kontroli drogowej, celnej i granicznej, w przypadku gdy przewoźcy materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego nie posiada zgody albo przewozi materiały innego rodzaju lub w innej ilości niż określone w zgodzie, dokonują zatrzymania tych materiałów.

3. Organ, który dokonał zatrzymania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zawiadamia o tym niezwłocznie ministra właściwego do spraw gospodarki, a także właściwego konsula państwa, z którego materiały te zostały wysłane lub do którego są wysyłane.

4. Sposób zatrzymania i postępowania z materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego określają odrębne przepisy.

Art. 31. 1. Odbiorca materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i przewoźcy te materiały są obowiązani przechowywać zgodę przez okres nie krótszy niż ten, na który została ona wydana.

2. Odbiorca jest obowiązany okazywać zgodę, o której mowa w art. 24 ust. 1, na każde żądanie właściwych organów.

³³⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 15 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

Art. 32. 1. Przemieszczający materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w przypadku gdy przemieszczanie tych materiałów będzie następować tranzytem przez państwa członkowskie Unii Europejskiej, państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederację Szwajcarską, jest obowiązany zawiadomić właściwe organy tych państw o zamiarze przemieszczania materiałów wybuchowych oraz uzyskać ich zgodę.

2. W przypadku gdy prawo państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej tego wymaga, odbiorca jest obowiązany przekazać informacje, o których mowa w art. 28, organowi właściwemu ze względu na siedzibę albo miejsce zamieszkania dostawcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego albo organowi państwa, przez które będzie następować przemieszczanie tranzytem tych materiałów.

Art. 33. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje zgodę na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, które będzie następować tranzytem przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przepisy art. 24 ust. 2–4, art. 25–26, art. 27 ust. 1 oraz art. 28–31 stosuje się odpowiednio.

Art. 34. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, w przypadku poważnego zagrożenia obronności, bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa i porządku publicznego, w drodze decyzji może zakazać przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, określając czas trwania tego zakazu oraz rodzaj materiałów nim objętych.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki może nakazać zatrzymanie przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

3. Przepisy art. 30 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 1 i 2, podlega rygorowi natychmiastowej wykonalności.

5. Środki podjęte w przypadkach określonych w ust. 1 i 2 nie mogą stanowić jakiegokolwiek dyskryminacji któregokolwiek wysyłającego albo odbierającego, a także przewożącego materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, oraz ukrytego ograniczenia w obrocie tymi materiałami.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki zawiadamia niezwłocznie Komisję Europejską o podjętych środkach, o których mowa w ust. 1 i 2.

Art. 35. Przewożący materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego oraz odbiorca tych materiałów są obowiązani udzielać właściwym organom państwa, z którego, do którego lub przez które są przemieszczane te materiały, na ich żądanie, wszelkich informacji dotyczących przemieszczanych materiałów i ich przemieszczania.

Art. 35a.³⁴⁾ Przemieszczane przez przedsiębiorcę albo jednostkę naukową materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego podlegają ewidencjonowaniu na podstawie art. 59 ust. 1–3 i 6 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 59 ust. 7 tej ustawy.

Art. 36. (uchylony)

Art. 37. (uchylony)³⁵⁾

Art. 38. (uchylony)³⁵⁾

Art. 39. (uchylony)³⁵⁾

Art. 40. (uchylony)³⁵⁾

Art. 41. (uchylony)³⁵⁾

³⁴⁾ Dodany przez art. 145 pkt 16 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³⁵⁾ Przez art. 145 pkt 17 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

Rozdział 4
(uchylony)

Rozdział 5
(uchylony)

Rozdział 5a

Klasyfikacja wprowadzanych do obrotu wyrobów pirotechnicznych oraz ograniczenia z niej wynikające

Art. 62a. (uchylony)

Art. 62b. (uchylony)

Art. 62c. 1. Producent dokonuje klasyfikacji wyrobów pirotechnicznych wprowadzanych do obrotu w zależności od sposobu ich używania, przeznaczenia i stopnia zagrożenia, w tym poziomu hałasu, w następujący sposób:

- 1) wyroby pirotechniczne widowiskowe:
 - a) klasa F1: wyroby, które podczas działania charakteryzują się bardzo niskim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska, a także nieistotnym poziomem hałasu, przeznaczone do użytku w budynkach oraz na zamkniętym obszarze na zewnątrz budynków,
 - b) klasa F2: wyroby, które podczas działania charakteryzują się niskim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska, a także niskim poziomem hałasu, przeznaczone do użytku na zamkniętym obszarze na zewnątrz budynków,
 - c) klasa F3: wyroby, które podczas działania charakteryzują się średnim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska, a także nieszkodliwym dla zdrowia ludzi poziomem hałasu, przeznaczone do użytku na dużych, otwartych przestrzeniach na zewnątrz budynków,
 - d) klasa F4: wyroby, które podczas działania charakteryzują się wysokim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska, a także nieszkodliwym dla zdrowia ludzi poziomem hałasu, określane również jako wyroby pirotechniczne widowiskowe do zastosowań profesjonalnych, przeznaczone do obsługi i użytku wyłącznie przez osoby posiadające wiedzę specjalistyczną;
- 2) wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego:
 - a) klasa T1: wyroby, które podczas działania charakteryzują się niskim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska,
 - b) klasa T2: wyroby przeznaczone do obsługi i użytku wyłącznie przez osoby posiadające wiedzę specjalistyczną;
- 3) pozostałe wyroby pirotechniczne:
 - a) klasa P1: wyroby inne niż wyroby klas F1–F3 i T1, które podczas działania charakteryzują się niskim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska,
 - b) klasa P2: wyroby inne niż wyroby klas F4 i T2, przeznaczone do obsługi i użytku przez osoby posiadające wiedzę specjalistyczną.

2. Osobą posiadającą wiedzę specjalistyczną jest osoba, która uzyskała zaświadczenie potwierdzające przygotowanie zawodowe, o którym mowa w art. 20 ust. 1.

3. Jednostka notyfikowana potwierdza klasyfikację, o której mowa w ust. 1, w ramach dokonywania oceny zgodności.

Art. 62ca. 1. Wyroby pirotechniczne klasy P1 do pojazdów nie mogą być udostępniane na rynku, chyba że zostały zamontowane w pojeździe lub stanowią części zamienne do pojazdu.

2. Producenci, importerzy i dystrybutorzy udostępniają na rynku wyroby pirotechniczne klas F4, T2 i P2 wyłącznie osobom posiadającym wiedzę specjalistyczną, o których mowa w art. 62c ust. 2.

Art. 62d–62u. (uchylone)

Rozdział 5b

Obowiązki podmiotów gospodarczych związane z wprowadzaniem do obrotu lub udostępnianiem na rynku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz wytwarzaniem materiałów wybuchowych metodą *in situ*

Art. 62v.³⁶⁾ 1. Producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, z wyjątkiem wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*, jest obowiązany do:

- 1) zapewnienia, że materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 2) sporządzenia dokumentacji technicznej materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 3) zlecenia jednostce notyfikowanej przeprowadzenia procedury oceny zgodności zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 2g ust. 1;
- 4) w przypadku wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa – sporządzenia deklaracji zgodności i umieszczenia na tym materiale:
 - a) oznakowania CE w sposób widoczny, czytelny i trwały,
 - b) numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej zaangażowanej na etapie kontroli produkcji umieszczonego za oznakowaniem CE według wskazań tej jednostki, jeżeli numeru identyfikacyjnego nie umieściła wcześniej sama jednostka notyfikowana,
 - c) w stosownych przypadkach znaków wskazujących na szczególne zagrożenie lub zastosowanie materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 5) w przypadku gdy umieszczenie oznakowania, numeru lub znaków, o których mowa w pkt 4, nie jest możliwe ze względu na wielkość, kształt lub właściwości materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego – umieszczenia oznakowania, numeru lub znaków na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;
- 6) w przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego transportowanych i dostarczanych bez opakowania lub na ciężarówkach z zamontowanymi pompami w celu bezpośredniego wyładowania do otworu strzałowego – umieszczenia na dokumentach towarzyszących oznakowania CE;
- 7) umieszczenia na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego oraz na najmniejszej jednostce jego opakowania jednoznacznego oznaczenia, o którym mowa w art. 62va ust. 1, lub, w przypadkach wskazanych w art. 62va ust. 5 i 7, jednoznacznego oznaczenia obejmującego niektóre jego elementy;
- 8) znakowania plastycznych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez równomierne rozmieszczenie w nim materiału znakującego, rozumianego jako jedna z substancji wymienionych w części 2. „Materiały znakujące” załącznika technicznego do Konwencji, dodanego w ilości wskazanej w tej części załącznika technicznego, z tym że znakowaniu nie podlegają plastyczne materiały wybuchowe przechowywane lub stosowane w sposób określony w części 1 ust. II lit. a–c załącznika technicznego do Konwencji;
- 9) dołączenia do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, sporządzonych w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim;
- 10) stosowania procedury mającej na celu zapewnienie zgodności produkcji seryjnej materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa, w tym również w przypadku wprowadzenia zmian w projekcie i cechach charakterystycznych materiału, a także zmian w normach zharmonizowanych lub innych dokumentach określających wymagania techniczne, w odniesieniu do których jest deklarowana zgodność tego materiału;
- 11) oznaczenia obiektu produkcyjnego, w którym wytwarzane są materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, trzycyfrowym kodem;
- 12) prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń, o których mowa w pkt 7, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 62vc;
- 13) przechowywania danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 12, przez okres 10 lat, licząc od dnia dostarczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub do momentu zużycia lub unieszkodliwienia tego materiału, o ile jest znany. Obowiązek przechowywania danych nie wygasa mimo zaprzestania wykonywania działalności w zakresie sprzedaży materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, których jednoznaczne oznaczenie jest przechowywane w rejestrze jednoznacznych oznaczeń;

³⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 18 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

- 14) przechowywania dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 2, oraz deklaracji zgodności przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 15) w przypadku stwierdzenia, że wprowadzony do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie – niezwłocznego podjęcia środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego materiału lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
- 16) niezwłocznego informowania organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został udostępniony, o materiałach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych materiałów z wymaganiami ustawy oraz o podjętych środkach naprawczych;
- 17) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami ustawy oraz współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożenia, jakie stwarza ten materiał;
- 18) przekazywania, na żądanie uprawnionych organów i służb państwowych, danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, w trybie określonym w art. 62vc ust. 9–12.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1–11, producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego wykonuje przed wprowadzeniem tego materiału do obrotu.

3. Przepisu ust. 1 pkt 7 nie stosuje się w przypadku:

- 1) wytworzonych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, które są przedmiotem wywozu poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Konfederacji Szwajcarskiej i zostały oznaczone zgodnie z przepisami państwa przeznaczenia;
- 2) materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego transportowanych i dostarczanych bez opakowania lub na ciężarówkach z zamontowanymi pompami w celu bezpośredniego wyładowania do otworu strzałowego;
- 3) materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wytworzonych metodą *in situ*;
- 4) materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego charakteryzujących się niskim stopniem zagrożenia, takich jak:
 - a) lonty będące niedetonującymi urządzeniami zapalającymi o kształcie sznura,
 - b) lonty prochowe, które składają się z rdzenia z drobnoziarnistego prochu czarnego otoczonego elastyczną tkaniną, z jednym lub kilkoma zewnętrznymi pokryciami zabezpieczającymi i które po zapaleniu palą się w określonym tempie bez zewnętrznego efektu wybuchowego,
 - c) spłonki kapsułkowe, które składają się z kapsułki metalowej lub z tworzywa sztucznego, zawierającej niewielką ilość mieszaniny inicjującej, łatwo zapalającej się przy uderzeniu, i które są stosowane jako elementy zapalające w nabojach do broni strzeleckiej lub w spłonkach nabojoych do ładunków miotających.

Art. 62va.³⁷⁾ 1. Jednoznaczne oznaczenie umieszczane na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego oraz na najmniejszej jednostce jego opakowania obejmuje nazwę producenta, alfanumeryczny kod oraz oznaczenie do odczytu elektronicznego.

2. Alfanumeryczny kod składa się z:

- 1) dwóch liter wskazujących państwo członkowskie Unii Europejskiej, państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederację Szwajcarską, w którym ma siedzibę producent lub importer materiału wybuchowego;
- 2) trzech cyfr stanowiących kod oznaczenia obiektu produkcyjnego;
- 3) kombinacji liter i cyfr stanowiących jednoznaczny kod produktu i informację logistyczną sporządzoną przez przedsiębiorcę, który w państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej wytwarza materiał wybuchowy.

³⁷⁾ Dodany przez art. 145 pkt 19 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

3. Oznaczenie państwa producenta lub importera materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego mającego siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej powinno być zgodne z kodem nazw państw oraz ich jednostek organizacyjnych określonym w Polskiej Normie PN-ISO 3166-1:2008 w części pierwszej: Kody krajów.

4. Oznaczenie do odczytu elektronicznego zawiera informacje zawarte w alfanumerycznym kodzie. Oznaczenie to umieszcza się na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego w formie kodu kreskowego lub kodu matrycowego.

5. W przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, które są zbyt małe, aby umieścić na nich jednoznaczny kod produktu i informację logistyczną, o których mowa w ust. 2 pkt 3, na materiale umieszcza się jednoznaczne oznaczenie obejmujące:

- 1) dwie litery wskazujące państwo członkowskie Unii Europejskiej, państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederację Szwajcarską, w którym ma siedzibę producent lub importer materiału wybuchowego;
- 2) trzy cyfry stanowiące kod oznaczenia obiektu produkcyjnego;
- 3) oznaczenie do odczytu elektronicznego.

6. W przypadku gdy umieszczenie jednoznacznego oznaczenia zgodnie z ust. 5 jest technicznie niemożliwe z uwagi na wielkość, kształt lub właściwości materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, jednoznaczne oznaczenie umieszcza się na najmniejszej jednostce opakowania.

7. Na spłonkach lub pobudzaczych wybuchowych, których wielkość, kształt lub właściwości uniemożliwiają umieszczenie jednoznacznego oznaczenia zgodnie z ust. 5, umieszcza się jednoznaczne oznaczenie obejmujące:

- 1) dwie litery wskazujące państwo członkowskie Unii Europejskiej, państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederację Szwajcarską, w którym ma siedzibę producent lub importer materiału wybuchowego;
- 2) trzy cyfry stanowiące kod oznaczenia obiektu produkcyjnego.

Liczbę spłonek i pobudzaczy wybuchowych umieszcza się na najmniejszej jednostce opakowania przez bezpośredni nadruk.

8. W przypadku lontów detonujących, których wielkość, kształt lub właściwości uniemożliwiają umieszczenie jednoznacznego oznaczenia zgodnie z ust. 5, jednoznaczne oznaczenie umieszcza się na motku lub szpuli.

9. W przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego o niskim stopniu zagrożenia, zamiast jednoznacznego oznaczenia, na materiale, a jeżeli nie jest to możliwe z uwagi na małe rozmiary, kształt lub właściwości materiału wybuchowego, na opakowaniu lub dokumentach towarzyszących, umieszcza się informacje umożliwiające identyfikację tego materiału, w tym w szczególności: nazwę typu, zarejestrowaną nazwę handlową, zarejestrowany znak towarowy, o ile taki posiada, numer partii lub serii, a także nazwę producenta oraz adres jego siedziby albo miejsca zamieszkania; dane kontaktowe są podawane w języku polskim.

10. Jednoznaczne oznaczenie umieszcza się na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego w sposób czytelny i trwały w postaci bezpośredniego nadruku, pieczęci lub przytwierdzonej etykiety samoprzylepnej.

11. Przedsiębiorca może dołączyć do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego do wykorzystania przez odbiorców tych materiałów dodatkowe wyraźnie oznaczone etykiety samoprzylepne będące kopią oryginalnych etykiet zawierających jednoznaczne oznaczenie. Na kopii oryginalnej etykiety zawierającej jednoznaczne oznaczenie przedsiębiorca umieszcza pod kodem kreskowym lub matrycowym wyraz „KOPIA”.

12. Najmniejszą jednostkę opakowania zapieczętowuje się.

13. W przypadku gdy materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, który został oznaczony jednoznacznym oznaczeniem, podlega dalszemu procesowi produkcyjnemu, nie jest wymagane ponowne jego oznaczenie jednoznacznym oznaczeniem, o ile pierwotne oznaczenie zostało zachowane i jest czytelne.

Art. 62vb.³⁷⁾ 1. Kod oznaczenia obiektu produkcyjnego, o którym mowa w art. 62va ust. 2 pkt 2, nadaje, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw gospodarki, na wniosek przedsiębiorcy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wnioskującego o nadanie kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP), adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania oraz dane kontaktowe;
- 2) oznaczenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej posiadanej przez wnioskodawcę;
- 3) rodzaj wytwarzanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
- 4) nazwę oraz adres obiektu produkcyjnego.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się uwierzytelnioną kopię dokumentu uprawniającego przedsiębiorcę posiadającego obiekt produkcyjny objęty wnioskiem zlokalizowany poza terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej do wytwarzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, wydane przez właściwy organ państwa, na terytorium którego obiekt ten się znajduje.

4. W przypadku gdy kolejny numer kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego składa się z cyfr w liczbie mniejszej niż trzy, poprzedza się go odpowiednią liczbą zer.

5. Kod oznaczenia obiektu produkcyjnego umieszcza się w widocznym miejscu na tym obiekcie.

6. Wniosek może być złożony za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki prowadzi rejestr obiektów produkcyjnych, którym nadał kod oznaczenia obiektu produkcyjnego.

8. Rejestr obiektów produkcyjnych, o którym mowa w ust. 7, zawiera następujące informacje:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wnioskującego o nadanie kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP), adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania oraz dane kontaktowe;
- 2) oznaczenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej posiadanej przez wnioskodawcę;
- 3) rodzaj wytwarzanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
- 4) nazwę oraz adres obiektu produkcyjnego;
- 5) oznaczenie dokumentu uprawniającego przedsiębiorcę posiadającego obiekt produkcyjny zlokalizowany poza terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej do wytwarzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, wydane przez właściwy organ państwa, na terytorium którego obiekt ten się znajduje;
- 6) nadany kod oznaczenia obiektu produkcyjnego;
- 7) oznaczenie decyzji ministra właściwego do spraw gospodarki w sprawie nadania kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego.

9. Wnioskodawca jest obowiązany zgłaszać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki zmiany dotyczące danych zawartych we wniosku w terminie 7 dni od dnia ich powstania.

10. W przypadku dokumentów dołączanych do wniosku sporządzonych w języku obcym należy dołączyć dokonane przez tłumacza przysięgłego tłumaczenia tych dokumentów na język polski.

Art. 62vc.³⁷⁾ 1. Rejestr jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w art. 62v ust. 1 pkt 12, art. 62x ust. 1 pkt 7 oraz art. 62y ust. 1 pkt 3, zawiera informacje o:

- 1) jednoznacznym oznaczeniu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 2) osobie fizycznej lub prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, która sprawuje nadzór nad materiałem wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego;
- 3) miejscu przechowywania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego w okresie, gdy jest on w posiadaniu przedsiębiorcy lub pod jego nadzorem, dopóki nie zostanie przekazany innemu przedsiębiorcy, zużyty lub unieszkodliwiony.

2. W zakresie dotyczącym:

- 1) osoby fizycznej – rejestr jednoznacznych oznaczeń zawiera:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) numer PESEL lub serię i numer dokumentu tożsamości,
 - c) adres miejsca zamieszkania,
 - d) dane kontaktowe;
- 2) osoby prawnej – rejestr jednoznacznych oznaczeń zawiera:
 - a) nazwę,
 - b) numer z Krajowego Rejestru Sądowego, numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer identyfikacyjny używany w państwie siedziby,
 - c) adres siedziby,
 - d) imię i nazwisko, stanowisko oraz dane kontaktowe osoby upoważnionej do reprezentowania tej osoby prawnej w zakresie dotyczącym rejestru jednoznacznych oznaczeń.

3. Rejestr jednoznacznych oznaczeń jest prowadzony w formie pisemnej.

4. Załącznikiem do rejestru jednoznacznych oznaczeń jest ewidencja materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wraz z dokumentami stanowiącymi podstawę do dokonania wpisów w tej ewidencji.

5. W celu zapewnienia ochrony danych zgromadzonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem przedsiębiorca:

- 1) wskazuje osoby upoważnione do prowadzenia tego rejestru;
- 2) określa zasady udostępniania pozostałym pracownikom danych zawartych w tym rejestrze;
- 3) zapewnia przechowywanie tego rejestru w sejfie lub w pomieszczeniu zabezpieczonym przed swobodnym dostępem osób innych niż wskazane w pkt 1. W przypadku prowadzenia rejestru w sposób, o którym mowa w ust. 6, przedsiębiorca tworzy zapasowe kopie przechowywanych dokumentów oraz zabezpiecza stanowisko komputerowe, na którym rejestr jest prowadzony, przed nieautoryzowanym dostępem.

6. Prowadzenie rejestru jednoznacznych oznaczeń wyłącznie z wykorzystaniem systemu elektronicznego jest dopuszczalne jedynie pod warunkiem stosowania rozwiązań systemowych umożliwiających:

- 1) ochronę zgromadzonych danych i ich zapasowych kopii przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem;
- 2) ochronę zgromadzonych danych przed kradzieżą, zmianą i dostępem osób nieupoważnionych, w tym kradzieżą, zmianą lub dostępem za pomocą wirusów lub programów szpiegujących;
- 3) weryfikację zgromadzonych danych na podstawie przechowywanej przez przedsiębiorcę dokumentacji ewidencyjnej.

7. Przedsiębiorca przynajmniej raz do roku sprawdza prawidłowość prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń, w szczególności pod względem bezpieczeństwa danych w nim zawartych oraz poprawności gromadzenia tych danych.

8. Rejestr jednoznacznych oznaczeń może stanowić ewidencja materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego prowadzona w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie:

- 1) art. 47 ust. 7 oraz art. 59 ust. 7 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym – przez przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub obrotu takimi materiałami, albo
- 2) art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze – przez przedsiębiorców wykonujących działalność w zakresie wydobywania kopalin ze złóż, albo
- 3) art. 18 ust. 2 – przez przedsiębiorców albo jednostki naukowe, prowadzących prace z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego poza górnictwem na podstawie pozwolenia wojewody – pod warunkiem uwzględnienia w niej informacji, o których mowa w ust. 1.

9. Dane zgromadzone w rejestrze jednoznacznych oznaczeń są udostępniane upoważnionemu pracownikowi organu lub służby państwowej w zakresie wynikającym z przedstawionego upoważnienia tego organu lub służby.

10. Żądanie udostępnienia danych, o których mowa w ust. 9, przedkłada się przedsiębiorcy lub osobie przez niego upoważnionej do udostępniania danych, także poza godzinami pracy tej osoby.

11. Dane, o których mowa w ust. 9, są udostępniane niezwłocznie, pisemnie lub w formie elektronicznej, zgodnie z żądaniem organu lub służby państwowej.

12. Informację zawierającą imię, nazwisko, adres miejsca zamieszkania oraz dane kontaktowe osoby upoważnionej do udostępniania danych, o której mowa w ust. 10, przedsiębiorca przekazuje pisemnie lub w postaci elektronicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych, komendantowi wojewódzkiemu Policji, właściwemu ze względu na siedzibę tego przedsiębiorcy.

Art. 62vd.³⁷⁾ 1. Producent wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* jest obowiązany do:

- 1) zapewnienia, że wytwarzany materiał wybuchowy metodą *in situ* będzie wytwarzany zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 2) sporządzenia dokumentacji technicznej wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*;
- 3) zlecenia jednostce notyfikowanej przeprowadzenia procedury oceny zgodności zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 2g ust. 1;
- 4) w przypadku wykazania zgodności wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* z wymaganiami bezpieczeństwa, sporządzenia deklaracji zgodności i umieszczenia oznakowania CE na dokumentach towarzyszących;
- 5) sporządzenia w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, uwzględniających specyfikę wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*;
- 6) przechowywania dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 2, oraz deklaracji zgodności, przez okres 10 lat od dnia wytworzenia materiału wybuchowego metodą *in situ*;
- 7) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* z wymaganiami ustawy.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1–5, producent wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* wykonuje przed wytworzeniem tego materiału.

Art. 62ve.³⁷⁾ Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymagania w zakresie jednoznacznego oznaczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz jego opakowania,
- 2) wzór wniosku o nadanie kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego

– biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia możliwości pełnej identyfikacji oraz identyfikowalności każdego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego pozostającego w obrocie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu ograniczenia ryzyka wykorzystania tego materiału w działaniach przestępczych, w tym terrorystycznych.

Art. 62w. 1. Upoważniony przedstawiciel producenta materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego działa na podstawie pisemnego pełnomocnictwa udzielonego przez producenta takiego materiału.

2. Pełnomocnictwo:

- 1) obejmuje co najmniej upoważnienie do:
 - a) przechowywania przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, z tym że przez okres 10 lat od dnia wytworzenia materiału wybuchowego metodą *in situ* deklaracji zgodności oraz dokumentacji technicznej,
 - b) udostępniania, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa,
 - c) podjęcia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń dla bezpieczeństwa, jakie stwarza materiał objęty pełnomocnictwem;

- 2) nie może upoważniać do:
 - a) zapewnienia w imieniu producenta, aby wprowadzany do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego oraz wytwarzany materiał wybuchowy metodą *in situ* został wytworzony zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa,
 - b)³⁸⁾ sporządzenia dokumentacji technicznej, o której mowa w art. 62v ust. 1 pkt 2 i art. 62vd ust. 1 pkt 2.

Art. 62x.³⁹⁾ 1. Importer materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego jest obowiązany do:

- 1) wprowadzania do obrotu wyłącznie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego zgodnych z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 2) w przypadku stwierdzenia niezgodności z wymaganiami ustawy materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie – wprowadzenia do obrotu takiego materiału po zapewnieniu jego zgodności;
- 3) zapewnienia, że producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego:
 - a) przeprowadził procedurę oceny zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa i umieścił na tym materiale oznakowanie CE w sposób widoczny, czytelny i trwały,
 - b) sporządził dokumentację techniczną, o której mowa w art. 62v ust. 1 pkt 2,
 - c) dołączył do materiału wymagane dokumenty;
- 4) zapewnienia, że producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego umieścił na tym materiale, na najmniejszej jednostce jego opakowania lub dokumentach towarzyszących oznaczenia zgodnie z art. 62va;
- 5) umieszczenia na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego swojej nazwy, adresu siedziby albo miejsca zamieszkania, a w przypadku, o którym mowa w art. 62z, zarejestrowanej nazwy handlowej lub zarejestrowanego znaku towarowego, o ile taki posiada, w języku polskim; w przypadku gdy umieszczenie na materiale wybuchowym tych danych nie jest możliwe, umieszcza się je na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;
- 6) zapewnienia dołączenia do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, w języku polskim;
- 7) prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń wprowadzonych do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 62vc;
- 8) przechowywania danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 7, przez okres 10 lat, licząc od dnia dostarczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub do momentu zużycia lub unieszkodliwienia tego materiału, o ile jest znany. Obowiązek przechowywania danych nie wygasa mimo zaprzestania wykonywania działalności w zakresie sprzedaży materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, których jednoznaczne oznaczenie jest przechowywane w rejestrze jednoznacznych oznaczeń;
- 9) w przypadku stwierdzenia, przed wprowadzeniem do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, że materiał ten jest niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa i stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa, albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie – poinformowania o takim materiale producenta oraz organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4;
- 10) zapewnienia, że w okresie, gdy ponosi odpowiedzialność za materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, warunki przechowywania i transportu tego materiału nie wpływają ujemnie na zgodność materiału z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 11) przechowywania kopii deklaracji zgodności oraz zapewnienia dostępności dokumentacji technicznej przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, w celu udostępnienia tych dokumentów na żądanie organów nadzoru rynku;
- 12) w przypadku uznania, że wprowadzony do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie – podjęcia niezwłocznie koniecznych środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego materiału lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;

³⁸⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 20 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 21 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

- 13) niezwłocznego informowania organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został udostępniony, o materiałach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych materiałów z wymaganiami ustawy oraz o środkach naprawczych podjętych w celu zapewnienia tej zgodności;
- 14) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa, a w przypadku stwierdzenia, że wprowadzony do obrotu materiał stwarza zagrożenie, współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza ten materiał;
- 15) przekazywania, na żądanie uprawnionych organów i służb państwowych, danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 8, w trybie określonym w art. 62vc ust. 9–12.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 3–9, importer materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego wykonuje przed wprowadzeniem tego materiału do obrotu.

Art. 62y.³⁹⁾ 1. Dystrybutor materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego działa z należytą starannością w odniesieniu do wymagań ustawy i jest obowiązany do:

- 1) sprawdzenia, że:
 - a) na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego albo na najmniejszej jednostce opakowania lub dołączonych dokumentach zostało umieszczone oznakowanie CE, w sposób widoczny, czytelny i trwały, oraz numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej,
 - b) do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego zostały dołączone wymagane dokumenty,
 - c) do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego została dołączona instrukcja obsługi oraz informacje dotyczące bezpieczeństwa, w języku polskim,
 - d) na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego oraz na najmniejszej jednostce jego opakowania zostało umieszczone jednoznaczne oznaczenie zgodnie z art. 62va, a w przypadku, o którym mowa w art. 62z, na materiale zostały umieszczone informacje, o których mowa w art. 62x ust. 1 pkt 5;
- 2) w przypadku wystąpienia niezgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie – nieudostępniania na rynku materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego do czasu zapewnienia zgodności tego materiału;
- 3) prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń udostępnionych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 62vc;
- 4) przechowywania danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 3, przez okres 10 lat, licząc od dnia dostarczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub do momentu zużycia lub unieszkodliwienia tego materiału, o ile jest znany. Obowiązek przechowywania danych nie wygasa mimo zaprzestania wykonywania działalności w zakresie sprzedaży materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, których jednoznaczne oznaczenie jest przechowywane w rejestrze jednoznacznych oznaczeń;
- 5) zapewnienia, że w okresie, gdy ponosi odpowiedzialność za materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, warunki przechowywania i transportu tego materiału nie wpływają ujemnie na zgodność materiału z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 6) w przypadku uznania, że udostępniony na rynku materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie – podjęcia niezwłocznie koniecznych środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego materiału lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
- 7) niezwłocznego informowania producenta lub importera oraz organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został przez niego udostępniony, o materiałach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych materiałów z wymaganiami bezpieczeństwa oraz o środkach naprawczych podjętych w celu zapewnienia tej zgodności;

- 8) udostępniania, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami ustawy oraz współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarzają materiały wprowadzone do obrotu niespełniające wymagań;
- 9) przekazywania, na żądanie uprawnionych organów i służb państwowych, danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 3, w trybie określonym w art. 62vc ust. 9–12.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, dystrybutor materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego wykonuje przed udostępnieniem tego materiału na rynku.

Art. 62z. W przypadku gdy importer lub dystrybutor wprowadza materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego pod własną nazwą lub znakiem towarowym, o ile taki posiada, lub modyfikuje materiał wybuchowy już znajdujący się w obrocie, w sposób mogący mieć wpływ na zgodność tego materiału z wymaganiami ustawy, podlega obowiązkowi producenta, o których mowa w art. 62v.

Art. 62za.⁴⁰⁾ Na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, podmioty gospodarcze muszą udostępnić dane pozwalające zidentyfikować każdy podmiot gospodarczy, który im dostarczył, lub każdy podmiot, któremu dostarczyły materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, w przypadku, o którym mowa w art. 62v ust. 1 pkt 6 i art. 62va ust. 9. Informacje, o których mowa w zdaniu pierwszym, podmioty gospodarcze są obowiązane udostępnić w okresie 10 lat od dnia dostarczenia im lub dostarczenia przez te podmioty tego materiału.

Art. 62zb. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do wyrobów pirotechnicznych.

Rozdział 5c

Organy nadzoru rynku prowadzące kontrole i postępowania w sprawach materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Art. 62zc. 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego wprowadzone do obrotu podlegają kontroli organów nadzoru rynku w zakresie spełniania przez te materiały wymagań, o których mowa w ustawie, oraz kontroli w zakresie niezgodności formalnych w odniesieniu do tych materiałów.

2. Kontrole w zakresie, o którym mowa w ust. 1, prowadzą:

- 1) Prezes Wyższego Urzędu Górniczego – w odniesieniu do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego stosowanych w górnictwie;
- 2) inspektorzy pracy – w odniesieniu do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego stosowanych poza górnictwem.

3. (uchylony)

4. Postępowania w sprawach wprowadzonych do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego niezgodnych z wymaganiami ustawy oraz niezgodności formalnych prowadzą:

- 1) Prezes Wyższego Urzędu Górniczego – w odniesieniu do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego stosowanych w górnictwie;
- 2) okręgowi inspektorzy pracy – w odniesieniu do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego stosowanych poza górnictwem.

5.⁴¹⁾ Kontrolę i postępowania, o których mowa w ust. 1 i 4, prowadzi się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, z tym że za niezgodności formalne uważa się niezgodności polegające na naruszeniu przez podmiot gospodarczy obowiązków, o których mowa w art. 62v ust. 1 pkt 2, 4–9 i 14, art. 62x ust. 1 pkt 3–6 i 11 oraz art. 62y ust. 1 pkt 1.

Art. 62zd. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do wyrobów pirotechnicznych.

⁴⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 22 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁴¹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 23 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

Rozdział 5d

Obowiązki podmiotów gospodarczych związane z wprowadzaniem do obrotu lub udostępnianiem na rynku wyrobów pirotechnicznych

Art. 62ze. 1. Producent wyrobu pirotechnicznego jest obowiązany do:

- 1) zapewnienia, że wyrób pirotechniczny został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 2) sporządzenia dokumentacji technicznej wyrobu pirotechnicznego;
- 3) zlecenia jednostce notyfikowanej przeprowadzenia procedury oceny zgodności zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 2g ust. 2;
- 4) w przypadku wykazania zgodności wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami bezpieczeństwa, sporządzenia deklaracji zgodności i umieszczenia na nim:
 - a) oznakowania CE w sposób widoczny, czytelny i trwały,
 - b) numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej zaangażowanej na etapie kontroli produkcji umieszczonego według wskazań tej jednostki, jeżeli numeru identyfikacyjnego nie umieściła wcześniej sama jednostka notyfikowana,
 - c) w stosownych przypadkach znaków wskazujących na szczególne zagrożenie lub zastosowanie wyrobu pirotechnicznego,
 - d) numeru rejestracyjnego identyfikującego wyrób oceniony pod względem zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa, przydzielonego przez jednostkę notyfikowaną;
- 5) umieszczenia na wyrobie pirotechnicznym etykiety, która spełnia wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 2g ust. 2 i zawiera w szczególności oznakowanie, numery i znaki, o których mowa w pkt 4, a także, jeżeli jest to możliwe, instrukcję obsługi oraz informacje dotyczące bezpieczeństwa;
- 6) w przypadku gdy umieszczenie etykiety, o której mowa w pkt 5, nie jest możliwe ze względu na wielkość, kształt lub charakter wyrobu pirotechnicznego, umieszczenia informacji, które powinny znajdować się na etykiecie na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;
- 7) dołączenia do wyrobu pirotechnicznego instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, sporządzonych w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim, jeżeli nie zostały one umieszczone na etykiecie lub opakowaniu jednostkowym wyrobu pirotechnicznego;
- 8) stosowania procedury mającej na celu zapewnienie zgodności produkcji seryjnej wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami bezpieczeństwa, w tym również w przypadku wprowadzenia zmian w projekcie i cechach charakterystycznych wyrobu, a także zmian w normach zharmonizowanych lub innych dokumentach określających wymagania techniczne, w odniesieniu do których jest deklarowana zgodność tego wyrobu;
- 9) przechowywania dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 2, oraz deklaracji zgodności, przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu wyrobu pirotechnicznego;
- 10) w przypadku stwierdzenia, że wprowadzony do obrotu wyrób pirotechniczny jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie, niezwłocznego podjęcia środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego wyrobu lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
- 11) niezwłocznego informowania organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których wyrób pirotechniczny został udostępniony, o wyrobach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych wyrobów z wymaganiami ustawy oraz o podjętych środkach naprawczych;
- 12) w przypadku zaistnienia podejrzenia stwarzania przez wyrób pirotechniczny zagrożenia, w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa ludzi, na uzasadnione żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl, przeprowadzenia badania próby wyrobów pirotechnicznych udostępnionych na rynku, a także analizy skarg oraz prowadzenia ewidencji skarg, wyrobów pirotechnicznych niezgodnych z wymaganiami oraz przypadków odzyskania wyrobu pirotechnicznego, a także informowania dystrybutorów o tego rodzaju działaniach;
- 13) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności wyrobu pirotechnicznego, z wymaganiami ustawy oraz współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza ten wyrób;

- 14) prowadzenia rejestru numerów rejestracyjnych wyrobów pirotechnicznych przez siebie wyprodukowanych, uwzględniającego ich nazwę handlową, typ oraz podtyp – jeżeli występuje, a także miejsce produkcji;
- 15) przechowywania rejestru, o którym mowa w pkt 14, przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia wyrobu pirotechnicznego do obrotu;
- 16) udostępniania informacji zawartych w rejestrze, o którym mowa w pkt 14, organom nadzoru rynku wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej oraz ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, na ich wniosek;
- 17)³⁰⁾ przekazania rejestru, o którym mowa w pkt 14, ministrowi właściwemu do spraw gospodarki w przypadku zakończenia działalności gospodarczej za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, w formacie ustalonym z ministrem właściwym do spraw gospodarki po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1–8, producent wyrobu pirotechnicznego wykonuje przed wprowadzeniem tego wyrobu do obrotu.

Art. 62zf. 1. Importer wyrobu pirotechnicznego jest obowiązany do:

- 1) wprowadzania do obrotu wyłącznie wyrobów pirotechnicznych zgodnych z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 2) w przypadku stwierdzenia niezgodności wyrobu pirotechnicznego albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie, wprowadzenia do obrotu takiego wyrobu po zapewnieniu jego zgodności;
- 3) zapewnienia, że producent tego wyrobu:
 - a) przeprowadził procedurę oceny zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa i umieścił na tym wyrobie oznakowanie CE w sposób widoczny, czytelny i trwały,
 - b) sporządził dokumentację techniczną, o której mowa w art. 62ze ust. 1 pkt 2,
 - c) dołączył do wyrobu wymagane dokumenty;
- 4) zapewnienia, że producent tego wyrobu umieścił na nim etykietę, spełniającą wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 2g ust. 2, a gdy nie jest to możliwe ze względu na wielkość, kształt lub charakter wyrobu pirotechnicznego, umieścił informacje, które powinny znajdować się na etykietce, na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;
- 5) zapewnienia dołączenia do wyrobu pirotechnicznego instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, w języku polskim, jeżeli nie zostały one umieszczone na etykietce lub opakowaniu jednostkowym wyrobu;
- 6) w przypadku stwierdzenia przed wprowadzeniem do obrotu wyrobu pirotechnicznego, że ten wyrób jest niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa i stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa, albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie, poinformowania o takim wyrobie producenta oraz organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl ust. 4;
- 7) zapewnienia, że w okresie, gdy ponosi odpowiedzialność za wyrób pirotechniczny, warunki przechowywania i transportu tego wyrobu nie wpływały ujemnie na zgodność wyrobu z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 8) przechowywania kopii deklaracji zgodności oraz zapewnienia dostępności dokumentacji technicznej, przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu wyrobu pirotechnicznego, w celu udostępnienia tych dokumentów na żądanie organów nadzoru rynku;
- 9) w przypadku uznania, że wprowadzony do obrotu wyrób pirotechniczny jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie, podjęcia niezwłocznie koniecznych środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego wyrobu lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
- 10) niezwłocznego informowania organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których wyrób pirotechniczny został udostępniony, o wyrobach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych wyrobów z wymaganiami ustawy oraz o środkach naprawczych podjętych w celu zapewnienia tej zgodności;
- 11) w przypadku zaistnienia podejrzenia stwarzania przez wyrób pirotechniczny zagrożenia, przeprowadzania, w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa ludzi, na uzasadnione żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl, badania próby wyrobów pirotechnicznych udostępnionych na rynku, analizy skarg oraz prowadzenia ewidencji skarg, wyrobów pirotechnicznych niezgodnych z wymaganiami ustawy oraz przypadków odzyskania wyrobu pirotechnicznego, a także informowania dystrybutorów o tego rodzaju działaniach;

- 12) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zł, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami bezpieczeństwa, a w przypadku stwierdzenia, że wprowadzony do obrotu wyrób stwarza zagrożenie, współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza ten wyrób;
- 13) prowadzenia rejestru numerów rejestracyjnych wyrobów pirotechnicznych przez siebie importowanych, uwzględniającego ich nazwę handlową, typ oraz podtyp – jeżeli występuje, a także miejsce produkcji;
- 14) przechowywania rejestru, o którym mowa w pkt 13, przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia wyrobu pirotechnicznego do obrotu;
- 15) udostępniania informacji zawartych w rejestrze, o którym mowa w pkt 13, organom nadzoru rynku wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej oraz ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, na ich wnioski;
- 16)³⁰⁾ przekazania rejestru, o którym mowa w pkt 13, ministrowi właściwemu do spraw gospodarki w przypadku zakończenia działalności gospodarczej za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, w formie ustalonej z ministrem właściwym do spraw gospodarki po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 3–5, importer wyrobu pirotechnicznego wykonuje przed wprowadzeniem tego wyrobu do obrotu.

Art. 62zg. 1. Dystrybutor wyrobów pirotechnicznych działa z należytą starannością w odniesieniu do wymagań ustawy i jest obowiązany do:

- 1) sprawdzenia, czy:
 - a) na wyrobie pirotechnicznym albo na opakowaniu jednostkowym i dołączonych dokumentach umieszczone zostało oznakowanie CE, w sposób widoczny, czytelny i trwały, oraz numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej,
 - b) do wyrobu pirotechnicznego zostały dołączone wymagane dokumenty,
 - c) do wyrobu pirotechnicznego dołączona została instrukcja obsługi oraz informacje dotyczące bezpieczeństwa, w języku polskim, jeżeli nie zostały one umieszczone na etykiecie lub opakowaniu jednostkowym wyrobu;
- 2) sprawdzenia, czy na wyrobie pirotechnicznym umieszczona została etykieta, spełniająca wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 2g ust. 2, a gdy nie jest to możliwe ze względu na wielkość, kształt lub charakter wyrobu pirotechnicznego, sprawdzenia, czy informacje, które powinny znajdować się na etykiecie, zostały umieszczone na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;
- 3) w przypadku wystąpienia niezgodności wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami bezpieczeństwa albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie, nieudostępniania na rynku wyrobu pirotechnicznego do czasu zapewnienia zgodności tego wyrobu;
- 4) zapewnienia, że w okresie, gdy ponosi odpowiedzialność za wyrób pirotechniczny, warunki przechowywania i transportu tego wyrobu nie wpływają ujemnie na zgodność wyrobu z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 5) w przypadku uznania, że udostępniony na rynku wyrób pirotechniczny jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie, podjęcia niezwłocznie koniecznych środków naprawczych, w celu zapewnienia zgodności tego wyrobu lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
- 6) niezwłocznego informowania producenta lub importera oraz organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zł ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których wyrób pirotechniczny został udostępniony, o wyrobach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych wyrobów z wymaganiami bezpieczeństwa oraz o środkach naprawczych podjętych w celu zapewnienia tej zgodności;
- 7) udostępniania, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zł, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami ustawy oraz współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarzają wyroby wprowadzone do obrotu niespełniające wymagań.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, dystrybutor wyrobu pirotechnicznego wykonuje przed udostępnieniem tego wyrobu na rynku.

Art. 62zh. W przypadku gdy importer lub dystrybutor wprowadza wyrób pirotechniczny pod własną nazwą lub znakiem towarowym, o ile taki posiada, lub modyfikuje wyrób pirotechniczny już znajdujący się w obrocie, w sposób mogący mieć wpływ na zgodność tego wyrobu z wymaganiami ustawy, podlega obowiązkom producenta, o których mowa w art. 62ze.

Art. 62zi. Na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl, podmioty gospodarcze muszą udostępniać dane pozwalające zidentyfikować każdy podmiot gospodarczy, który im dostarczył, lub każdy podmiot, któremu dostarczyły wyrób pirotechniczny. Informacje, o których mowa w zdaniu pierwszym, podmioty gospodarcze są obowiązane udostępniać w okresie 10 lat od dnia dostarczenia im lub dostarczenia przez te podmioty tego wyrobu.

Art. 62zj. 1. Wyroby pirotechniczne niezgodne z wymaganiami ustawy mogą być prezentowane lub używane na targach, wystawach i pokazach pod warunkiem wyraźnego uwidocznienia informacji o:

- 1) niezgodności wyrobu z wymaganiami ustawy;
- 2) zakazie wprowadzania do obrotu lub udostępniania na rynku tego wyrobu do czasu zapewnienia zgodności z wymaganiami ustawy;
- 3) nazwie i dacie targów, wystaw lub pokazów, podczas których te wyroby będą prezentowane lub używane.

2. Wyroby pirotechniczne, o których mowa w ust. 1, mogą być prezentowane lub używane na targach, wystawach lub pokazach, jeżeli zapewnione zostały odpowiednie środki bezpieczeństwa w celu uniknięcia zagrożeń dla życia i zdrowia ludzi oraz mienia lub środowiska związanych z prezentowaniem lub używaniem tych wyrobów.

Art. 62zk. Wyroby pirotechniczne niezgodne z wymaganiami ustawy wytworzone na potrzeby działalności badawczo-rozwojowej i testów mogą być udostępniane na rynku i używane pod warunkiem wyraźnego oznakowania wskazującego na ich niezgodność oraz zakaz wykorzystywania do innych celów niż działalność badawczo-rozwojowa i testy.

Rozdział 5e

Organy nadzoru rynku prowadzące kontrole i postępowania w sprawach wyrobów pirotechnicznych

Art. 62zl. 1. Wyroby pirotechniczne wprowadzone do obrotu podlegają kontroli organów nadzoru rynku w zakresie spełnienia przez te wyroby wymagań, o których mowa w ustawie, oraz kontroli w zakresie niezgodności formalnych w odniesieniu do tych wyrobów.

2. Kontrolę w zakresie, o którym mowa w ust. 1, prowadzą:

- 1) wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej – w odniesieniu do wyrobów pirotechnicznych klas F1–F4, T1 i P1;
- 2) inspektorzy pracy – w odniesieniu do wyrobów pirotechnicznych klas F4, T1, T2, P1 i P2.

3. (uchylony)

4. Postępowania w sprawach wprowadzonych do obrotu wyrobów pirotechnicznych niezgodnych z wymaganiami ustawy oraz niezgodności formalnych prowadzą:

- 1) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – w odniesieniu do wyrobów pirotechnicznych klas F1–F4, T1 i P1;
- 2) okręgowi inspektorzy pracy – w odniesieniu do wyrobów pirotechnicznych klas F4, T1, T2, P1 i P2.

5. Kontrolę i postępowania, o których mowa w ust. 1 i 4, prowadzi się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, z tym że za niezgodności formalne uważa się niezgodności polegające na naruszeniu przez podmiot gospodarczy obowiązków, o których mowa w art. 62ze ust. 1 pkt 2, 4–7 i 9, art. 62zf ust. 1 pkt 3–5 i 8 oraz art. 62zg ust. 1 pkt 1 i 2.

Rozdział 5f

Obowiązki jednostek notyfikowanych związane z przydzielaniem numerów rejestracyjnych identyfikujących wyroby pirotechniczne

Art. 62zm. 1. Jednostka notyfikowana przydziela numery rejestracyjne identyfikujące wyroby pirotechniczne ocenione pod względem zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa, składające się z następujących elementów:

- 1) czterocyfrowego numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej, która wydała certyfikat zgodności:
 - a) w procedurze badania typu UE (moduł B) – certyfikat badania typu UE albo
 - b) w procedurze zgodności w oparciu o weryfikację jednostkową (moduł G) – certyfikat zgodności, albo
 - c) w procedurze zgodności w oparciu o pełne zapewnienie jakości (moduł H) w zakresie dotyczącym wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F4 – zatwierdzenie systemu zapewnienia jakości
- o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 2g ust. 2;

- 2) oznaczenia klasy wyrobu pirotechnicznego, którego dotyczy certyfikat zgodności, w skróconej formie (F1, F2, F3 i F4, T1 i T2, P1 i P2);
- 3) numeru stosowanego przez jednostkę notyfikowaną w odniesieniu do danego wyrobu pirotechnicznego.

2. Numer rejestracyjny wyrobu pirotechnicznego ma następującą strukturę: „XXXX – YY – ZZZZ...”, gdzie XXXX odnosi się do ust. 1 pkt 1, YY odnosi się do ust. 1 pkt 2, a ZZZZ... odnosi się do ust. 1 pkt 3.

3. Jednostka notyfikowana prowadzi, udostępniany na swojej stronie internetowej, regularnie aktualizowany, rejestr numerów rejestracyjnych wyrobów pirotechnicznych.

4. Rejestr, o którym mowa w ust. 3, zawiera następujące informacje:

- 1) numer rejestracyjny wyrobu pirotechnicznego;
- 2) datę wydania certyfikatu zgodności, o którym mowa w ust. 1, dla danego wyrobu pirotechnicznego oraz w stosownym przypadku – termin upływu ważności certyfikatu zgodności;
- 3) nazwę producenta wyrobu pirotechnicznego;
- 4) typ wyrobu pirotechnicznego i podtyp – jeżeli występuje;
- 5) wskazanie zastosowanej procedury oceny:
 - a) zgodności z typem w oparciu o wewnętrzną kontrolę produkcji oraz nadzorowaną kontrolę wyrobów w losowych odstępach czasu (moduł C2) albo
 - b) zgodności z typem w oparciu o zapewnienie jakości procesu produkcji (moduł D), albo
 - c) zgodności z typem w oparciu o zapewnienie jakości wyrobu (moduł E);
- 6) nazwę jednostki notyfikowanej, która przeprowadziła ocenę zgodności wyrobu pirotechnicznego przy zastosowaniu procedury oceny zgodności, o której mowa w pkt 5, jeżeli jest to inna jednostka notyfikowana niż jednostka, która przeprowadziła procedurę badania typu UE (moduł B) – jeżeli jest znana;
- 7) informacje dodatkowe, które jednostka notyfikowana chce zamieścić w rejestrze.

5. Informacje zawarte w rejestrze są przechowywane przez 10 lat od dnia wydania certyfikatów zgodności, o których mowa w ust. 1, dla danego wyrobu pirotechnicznego.

6. W przypadku, gdy jednostka notyfikowana utraci uprawnienia do oceny zgodności wyrobów pirotechnicznych, przekazuje rejestr, o którym mowa w ust. 3, innej jednostce notyfikowanej lub ministrowi właściwemu do spraw gospodarki.

7.³⁰⁾ Przekazanie rejestru w przypadku, o którym mowa w ust. 6, następuje za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, w formacie ustalonym z jednostką notyfikowaną lub ministrem właściwym do spraw gospodarki, które przejmą rejestr, po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.

Rozdział 6

Przepisy karne

Art. 63. 1.⁴²⁾ Kto dokonuje przemieszczenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego bez wymaganej zgody, o której mowa w art. 24, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Art. 63a. 1. Kto nabywa, przechowuje lub używa materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego bez wymaganego pozwolenia,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Art. 63b. 1. Kto wytwarza materiały wybuchowe metodą *in situ*, bez wymaganego pozwolenia,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

⁴²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 145 pkt 24 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

Art. 63c. 1. Kto nabywa, przechowuje lub używa wyroby pirotechniczne bez wymaganego pozwolenia, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Art. 64. W razie skazania za przestępstwo, o którym mowa w art. 63–63c, sąd orzeka przepadek materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, amunicji lub wyrobów pirotechnicznych, a także innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa albo pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy.

Art. 65. 1. Kto uniemożliwia lub utrudnia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 22, w zakresie przechowywania, posiadania lub używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzania materiałów wybuchowych metodą *in situ*, podlega karze grzywny.

1a. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

2. Orzekanie w sprawach o czyny określone w ust. 1 i 1a następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 6a

Kary pieniężne

Art. 65a. Producent albo importer, który udostępnia na rynku wyroby pirotechniczne klasy P1 do pojazdów, z wyjątkiem takich wyrobów zamontowanych w pojeździe lub stanowiących części zamienne do pojazdu, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Art. 65b. 1. Producent albo importer, który wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego lub wyrób pirotechniczny, niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku ten materiał lub wyrób, niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, podlega karze pieniężnej w wysokości do 100 000 zł.

2. Producent albo importer, który wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego lub wyrób pirotechniczny, niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, z umieszczonym oznakowaniem CE, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku ten materiał lub wyrób, niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, z umieszczonym oznakowaniem CE, podlega karze pieniężnej w wysokości do 120 000 zł.

3. Producent wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*, który nie zapewnia wytworzenia tego materiału zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa, podlega karze pieniężnej w wysokości do 100 000 zł.

Art. 65c. 1. Producent albo importer, który wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego lub wyrób pirotechniczny, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez oznakowania CE, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku ten materiał lub wyrób, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez oznakowania CE, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

2. Producent, który wytwarza materiał wybuchowy metodą *in situ* zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez umieszczenia oznakowania CE na dokumentach towarzyszących, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Art. 65ca.⁴³⁾ Producent albo importer, który wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez jednoznacznego oznaczenia, o którym mowa w art. 62va ust. 1, 5 lub 7, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku ten materiał, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez jednoznacznego oznaczenia, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Art. 65cb.⁴³⁾ Producent albo importer, który wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez umieszczenia na nim informacji zgodnie z art. 62va ust. 9, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku ten materiał, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez umieszczenia na nim informacji zgodnie z art. 62va ust. 9, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Art. 65d. 1. Producent wprowadzonego do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie dołączenia do tego materiału instrukcji obsługi lub informacji dotyczących bezpieczeństwa, sporządzonych w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

2. Producent wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*, który nie dopełnia obowiązków w zakresie dołączenia do tego materiału instrukcji obsługi lub informacji dotyczących bezpieczeństwa, sporządzonych w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

⁴³⁾ Dodany przez art. 145 pkt 25 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

3. Importer wprowadzonego do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie zapewnienia, że do tego materiału dołączono instrukcję obsługi lub informację dotyczącą bezpieczeństwa, w języku polskim, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

4. Dystrybutor udostępnionego na rynku materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie sprawdzenia, że do tego materiału dołączono instrukcję obsługi lub informację dotyczącą bezpieczeństwa, w języku polskim, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Art. 65da.⁴⁴⁾ 1. Producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń tego materiału, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

2. Importer wprowadzanego do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń tego materiału, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

3. Dystrybutor udostępnionego na rynku materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń tego materiału, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Art. 65db.⁴⁴⁾ Producent wprowadzanego do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie oznaczenia obiektu produkcyjnego, w którym są wytwarzane te materiały, trzy-cyfrowym kodem, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Art. 65e. 1. Producent wprowadzonego do obrotu wyrobu pirotechnicznego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie umieszczenia na tym wyrobie etykiety spełniającej wymagania ustawy, a gdy nie jest to możliwe, umieszczenia informacji, które powinny znajdować się na etykiecie, na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

2. Importer wprowadzonego do obrotu wyrobu pirotechnicznego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie zapewnienia, że na tym wyrobie umieszczona została etykieta spełniająca wymagania ustawy, a gdy nie jest to możliwe, że informacje, które powinny znajdować się na etykiecie, zostały umieszczone na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

3. Dystrybutor udostępnionego na rynku wyrobu pirotechnicznego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie sprawdzenia, że na tym wyrobie została umieszczona etykieta spełniająca wymagania ustawy, a gdy nie jest to możliwe, że informacje, które powinny znajdować się na etykiecie, zostały umieszczone na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Art. 65f. 1. Producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* lub wyrobu pirotechnicznego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie sporządzenia i przechowywania:

- 1) dokumentacji technicznej dotyczącej tego materiału lub wyrobu lub
 - 2) deklaracji zgodności dotyczącej tego materiału lub wyrobu
- podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

2. Importer materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wyrobu pirotechnicznego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie:

- 1) zapewnienia sporządzenia przez producenta dokumentacji technicznej tego materiału lub wyrobu lub
 - 2) przechowywania kopii deklaracji zgodności tego materiału lub wyrobu, lub
 - 3) zapewnienia dostępności dokumentacji technicznej tego materiału lub wyrobu
- podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Art. 65g. Upoważniony przedstawiciel producenta materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*, który nie dopełnia obowiązków w zakresie przechowywania deklaracji zgodności lub dokumentacji technicznej tego materiału, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Art. 65h. 1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 65a–65g, nakłada, w drodze decyzji, organ nadzoru rynku, o którym mowa w art. 62zc ust. 4 oraz art. 62zl ust. 4, prowadzący postępowanie w sprawie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wyrobów pirotechnicznych.

⁴⁴⁾ Dodany przez art. 145 pkt 26 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

2. Ustalając wysokość kar pieniężnych, organ nadzoru rynku, o którym mowa w art. 62zc ust. 4 oraz art. 62zl ust. 4, uwzględnia w szczególności:

- 1) stopień i okoliczności naruszenia przepisów ustawy;
- 2) ilość lub liczbę materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wyrobów pirotechnicznych, wprowadzonych do obrotu lub udostępnionych na rynku, niezgodnych z wymaganiami ustawy;
- 3) uprzednie naruszenie przepisów ustawy;
- 4) współpracę z organem nadzoru rynku, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania.

3. Organ nadzoru rynku, o którym mowa w art. 62zc ust. 4 oraz art. 62zl ust. 4, może odstąpić od nałożenia kary pieniężnej, jeżeli podmiot gospodarczy, podlegający karze pieniężnej, przedstawił dowody potwierdzające:

- 1) usunięcie niezgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wyrobu pirotechnicznego;
- 2) wycofanie z obrotu tego materiału lub wyrobu;
- 3) odzyskanie tego materiału lub wyrobu;
- 4) zniszczenie tego materiału lub wyrobu;
- 5) powiadomienie użytkowników materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wyrobu pirotechnicznego o stwierdzonych niezgodnościach.

Art. 65i. 1. Termin zapłaty kary pieniężnej wynosi 30 dni od dnia, kiedy decyzja stała się ostateczna.

2. Karę pieniężną wnosi się na rachunek bankowy organu nadzoru rynku, o którym mowa w art. 62zc ust. 4 oraz art. 62zl ust. 4, który ją wymierzył.

3. Nie wszczyna się postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, jeżeli od dnia stwierdzenia popełnienia czynu, o którym mowa w art. 65a–65g, upłynęły 3 lata, licząc od końca roku, w którym czyn został popełniony.

4. Kary pieniężnej nie pobiera się po upływie 3 lat od dnia wydania ostatecznej decyzji o nałożeniu kary.

Art. 65j. 1. Środki finansowe pochodzące z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.

2. Do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.⁴⁵⁾).

3. Kary pieniężne podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

Rozdział 7

Przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe

Art. 66. (pominięty)

Art. 67. (pominięty)

Art. 68. (pominięty)

Art. 69. (pominięty)

Art. 70. (pominięty)

Art. 71. Z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej⁴⁶⁾ czynności wykonywane przez organy kontroli granicznej i celnej, o których mowa w art. 30 ust. 1 i 2, nie są czynnościami z zakresu kontroli ruchu granicznego albo kontroli celnej.

Art. 72. Przepisy rozdziałów 3–5 stosuje się od dnia przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej⁴⁶⁾.

Art. 73. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia⁴⁷⁾.

⁴⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 924, 1018, 1495, 1520, 1553, 1556, 1649, 1655, 1667, 1751, 1818, 1978, 2020 i 2200.

⁴⁶⁾ Rzeczpospolita Polska uzyskała członkostwo w Unii Europejskiej z dniem 1 maja 2004 r.

⁴⁷⁾ Ustawa została ogłoszona w dniu 25 lipca 2002 r.

Załącznik do ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r.
(uchylony)